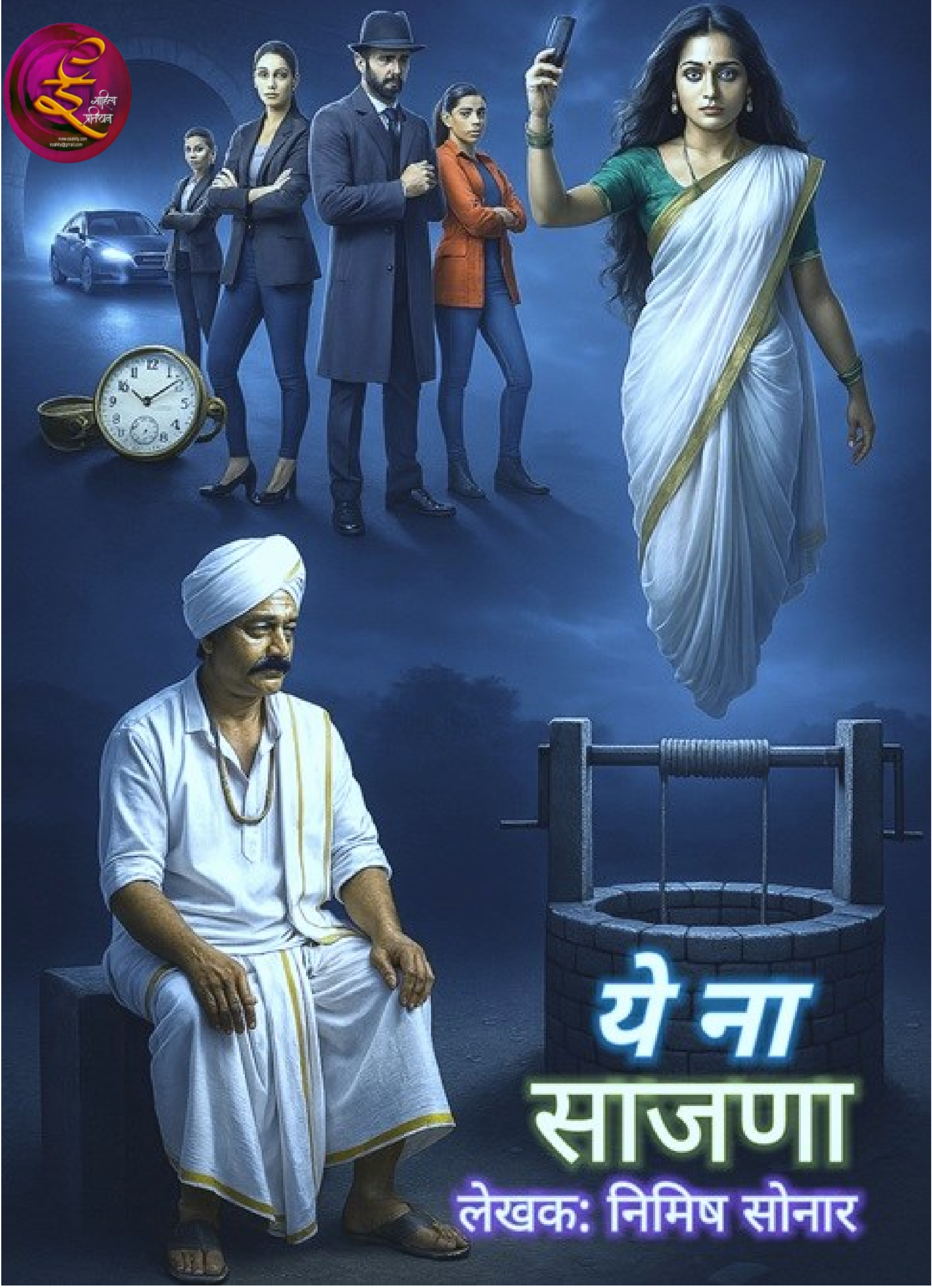
ये ना
साजणा
लेखक: निमिष सोनार

ये ना साजणा

निमिष सोनार

ई साहित्य प्रतिष्ठान

ये ना साजणा (हॉरर कादंबरी)

लेखक: निमिष सोनार

फ्लॅट नं- 507, "साई ब्लॉसम",
सर्व्हे नं- 17/1A, तुषार पार्क,
माधव नगर, (गुडविल स्क्वेअर बिल्डिंगजवळ)
धानोरी, पुणे- 411015

फ़ोन नंबर: 9763793199

ब्लॉग: http://nimishkrut.blogspot.com/

या पुस्तकातील लेखनाचे सर्व हक्क लेखकाकडे सुरक्षित असून पुस्तकाचे किंवा त्यातील अंशाचे पुनर्मुद्रण वा नाट्य, चित्रपट किंवा इतर रुपांतर करण्यासाठी लेखकाची लेखी परवानगी घेणे आवश्यक आहे. तसे न केल्यास कायदेशीर कारवाई (दंड व तुरुंगवास) होऊ शकते.

This declaration is as per the Copyright Act 1957. Copyright protection in India is available for any literary, dramatic, musical, sound recording and artistic work. The Copyright Act 1957 provides for registration of such works. Although an author's copyright in a work is recognised even without registration. Infringement of copyright entitles the owner to remedies of injunction, damages and accounts.

प्रकाशक:

ई साहित्य प्रतिष्ठान

ईलेवन्थ फ़्लोअर, ईटर्निटी,

ईस्टर्न एक्स्प्रेस हायवे, ठाणे, महाराष्ट्र, भारत

400604

www.esahity.com

esahity@gmail.com

Whatsapp- 9987737237

(विनामूल्य पुस्तके मिळवण्यासाठी आपले नाव आणि गाव Whatsapp करा)

प्रकाशन: २७ मार्च २०२६

© esahity Pratishthan® 2026

छापिल प्रत खासगी वितरणासाठी उपलब्ध

देणगी मूल्य- रु. १४०/- फक्त संपर्क- निमिष सोनार 9763793199

(१००% रक्कम लेखकांकडे छपाईचा खर्च म्हणून जाईल.)

- विनामूल्य वितरणासाठी उपलब्ध.
- आपले वाचून झाल्यावर आपण हे फ़ॉरवर्ड करू शकता.
- हे ई पुस्तक वेबसाईटवर ठेवण्यापुर्वी किंवा वाचनाव्यतिरिक्त कोणताही वापर करण्यापुर्वी ई-साहित्य प्रतिष्ठानची लेखी परवानगी घेणे आवश्यक आहे.

लेखकाचे मनोगत

मी व्यवसायाने आयटी आणि टेलिकॉम क्षेत्रात विविध खासगी कंपनीत गेली 22 वर्षे कार्यरत आहे. तथापि, वाचन आणि लेखन हा माझा शालेय जीवनापासून छंद आहे. माझ्या घरात वाचन किंवा लेखनाची परंपरा किंवा साहित्यिक परंपरा नाही. माझी ती आवड हळूहळू आणि आपोआप निर्माण झाली, त्याचे कारण म्हणजे मूळचे माझे संवेदनशील आणि सौंदर्यदृष्टी असलेले रसिक मन.

लेखक हा संवेदनशील असला पाहिजे, तेव्हाच तो स्वतःसोबत इतरांच्या भावनाही तितक्याच ताकदीने शब्दांत मांडू शकतो. तसेच लेखक हा, कुणाच्या (व्यक्ती, पक्ष किंवा संघटनेच्या) दबावाखाली येऊन त्यांना सोयीस्कर असे लिहिणारा नसावा आणि त्यांच्या दबावाखाली येऊन लिहिलेले बदलणारा सुद्धा नसावा!

पुढे माझे मामा श्री. प्रशांत बाळापुरे यांच्यामुळे मला ही सर्व साहित्य जगताची गोडी वाढली. त्यांच्याकडून वाचनप्रेरणा मिळाली. त्यांच्या घरी असलेल्या वैयक्तिक लायब्ररीतून अनेक पुस्तकांची ओळख झाली. मग मी विविध वर्तमानपत्रात लिहायला लागलो. माझाही पुस्तक संग्रह वाढत गेला. हळूहळू कादंबरी आणि कथालेखनाची आवड निर्माण झाली. ललित लेखन सुद्धा मी बरेच केले आहे. विविध दिवाळी अंकात माझ्या कथा आणि लेख

छापून येत असतात. काही ठराविक दिवाळी अंक दरवर्षी मी नियमित विकत घेऊन वाचतो. लेखन आणि वाचनाखालोखाल मी व्यंगचित्रे आणि स्केचिंग करतो.

ई साहित्य, ॲमेझॉन, मायबोली, वॅटपॅड, प्रतिलिपी आणि इतर विविध प्लॅटफॉर्मवर माझ्या आतापर्यंत ५० कथा, दोन कथासंग्रह आणि जलजीवा, वलय, डिटेक्टिव्ह निगेटिव्ह, क्लिओपात्रा आणि ब्लड स्टोन, ये ना साजणा या मराठी कादंबऱ्या आणि फ्लिर्टिंग लवर्स ही इंग्रजी कादंबरी प्रकाशित झाले आहेत. तसेच महाराष्ट्र टाइम्स कल्चर क्लब तर्फे आणि मिलिंद गुणाजी यांच्या हस्ते ऑगस्ट २०२५ मध्ये प्रकाशित झालेले "आमच्या ट्रिपची गोष्ट" या पुस्तकातसुद्धा माझे "सातारा आणि सज्जनगड" याचे प्रवासवर्णन छापून आलेले आहे. महाराष्ट्र टाईम्स तर्फे या पुस्तकात लिहिण्यासाठी मला आमंत्रण देण्यात आले होते. मी "अर्थ मराठी" प्रकाशनाच्या अभिषेक ठमके यांनी संस्थापित केलेल्या "आरंभ" या मासिकाचा एक वर्ष संपादक होतो.

मला धार्मिक, विज्ञान, प्रेमकथा, फॅन्टसी, ऐतिहासिक, काल्पनिक, हॉरर, विनोदी आणि प्रवासवर्णन हे प्रकार वाचायला आणि लिहायला आवडतात. आताशा मी प्रेम या विषयावर चारोळी लिहित असतो. त्यासाठी मी एआयची मदत घेतो. तसेच व्यंगचित्रे काढण्यासाठी सुद्धा. मी मराठी आणि इंग्रजी साहित्य नियमित वाचतो. माझे आवडीचे लेखक आहेत, व. पु. काळे, सुहास शिरवळकर, नारायण धारप, रत्नाकर मतकरी, मुकुंद टाकसाळे, सौरभ वागळे, मेधा इनामदार, मीना प्रभु, गो. नि. दांडेकर, वि. स. वाळिंबे, रणजीत देसाई, इंद्रायणी सावकार, डॉ. अंजली जोशी, सिडनी शेल्डन, शोभा डे, डॅनियल

हर्स्ट, डॅन ब्राऊन, जे. के. रोलिंग, आयर्विंग वॅलेस, सुदीप नगरकर, चेतन भगत इत्यादी.

ई साहित्यने आतापर्यंत माझ्या अनेक कादंबऱ्या प्रकाशित केल्या आहेत, याबद्दल त्यांचे आभार. आता ई साहित्य तर्फे माझी "ये ना साजणा" ही नवीन कादंबरी प्रकाशित होताना मला मनापासून आनंद होत आहे. ई साहित्यने अनेक नवोदित लेखक मंडळींना उजेडात आणले आहेत हे निर्विवाद सत्य आहे. गूढ आणि भयकारक विषय असलेली ही नवी कादंबरी आपल्या मनोरंजनासाठी सज्ज आहे. तेव्हा वेळ न दडवता वाचनाचा आनंद घ्या आणि आपल्या प्रतिक्रिया जरूर कळवा.

धन्यवाद.

आपलाच लेखक,

निमिष सोनार, पुणे

निमिष सोनार यांचे ई साहित्य:

कादंबऱ्या: (मराठी) जलजीवा, वलय, डिटेक्टिव्ह निगेटिव्ह, क्लिओपात्रा आणि ब्लड स्टोन, ये ना साजणा, बुद्धिबळातील साप, (इंग्रजी) फ्लिटिंग लवर्स

कथा: 50 च्या वर

कथासंग्रह: अज्ञात वाटा, रंजक बोधकथा

अनेक वर्तमानपत्रे आणि दिवाळी अंकात लिखाण

निमिष सोनार यांच्यासाठी मान्यवरांच्या प्रतिक्रिया:

"वा. तुमच्या काल्पनशक्तीचं खूप कौतुक वाटतं. तुमच्या कथा छान आणि वेगळ्या असतात!" - मेधा इनामदार (लेखिका), कोथरूड, पुणे

"भयचकित करणारी वातावरण निर्मिती. तुमच्या कथा छान असतात."
- स्वाती दाढे (लेखिका)

"छान कथा आहे!" - सौरभ वागळे (लेखक)

"अरे वा! निमिषजी सध्या फॉर्ममध्ये आहेत. भारी कथा लिहीत आहेत!"
- पल्लवी कुलकर्णी, पुणे

"तुमच्या बऱ्याच कथा मी वाचते. चांगल्या असतात."
- सुनीता रागेश्री

"चांगला प्रयत्न. अस्सल कथाबीज आहे."
- सुनीता रागेश्री

"चांगली कथा. आवडली. तुमच्या कथा अश्या छोट्या व छान असतात. पटकन वाचून होतात. उगाच फापटपसारा नसतो." - योगेश, ऑस्लो, नॉर्वे

“छान मस्त. कथा आवडली. सुंदर संकल्पना आहे. थोडा अजून कल्पनाविस्तार करून एक छान दीर्घकथा तयार होऊ शकेल.” - अभिषेक पुणेकर (काळभेट)

“निमिष सर, तुमच्या कथा खूप छान असतात!” - दीपाली भदाणे, धुळे (काळभेट)

<u>अर्पणपत्रिका</u>

भय आणि गूढ कथा आवडणाऱ्या सर्वांना समर्पित

भाग 1: नियोजन

माथेरानच्या घनदाट जंगलात, जिथे सूर्यप्रकाश झाडांच्या फांद्यांमधून चोरट्या पावलांनी खाली झिरपत होता, तिथे एक जुना बंगला उभा होता. हा बंगला, जणू काळाच्या पडद्याआड हरवलेला, पांढऱ्या रंगाच्या भिंतींनी आणि कोरीव लाकडी खांबांनी सजलेला होता. त्याच्या भोवती भक्कम झाडांची गर्दी होती, आणि समोर एक प्राचीन विहीर उभी होती, ज्याच्या दगडी काठावर काजळी पडली होती. बंगल्याच्या मागे पर्वताचा कडा होता, जिथून खोल दरीत पाहिलं तर मनात एक अनामिक भीती दाटून यायची. माथेरानच्या नीरव शांततेत, हा बंगला एका रहस्यमयी सावलीसारखा उभा होता, जणू तो एखादं गुपित लपवत आहे.

सकाळच्या कोवळ्या किरणांनी बंगल्याच्या खिडक्यांना स्पर्श केला तेव्हा सायली तिच्या पलंगावरून उठली. तिच्या चेहऱ्यावर एक गोड उत्साह होता, जणू माथेरानच्या थंड हवेत तिच्या स्वप्नांना नवं बळ मिळालं होतं. ती आणि तिचा नवरा, निखिल, आता या बंगल्यात राहायला आणि माथेरान फिरायला आले होते. सायलीचे वडील पुण्यातील मोठे व्यावसायिक होते. निखिलची घरची परिस्थिती सामान्य होती. दोघांची ओळख कॉलेजपासून होती. दोन वर्षांपूर्वी त्यांची लग्नगाठ बांधली गेली होती. सायली तिच्या आई-वडिलांची एकुलती एक मुलगी होती. तिच्या आई-वडिलांनी तिला नेहमीच लाडात वाढवलं होतं, आणि त्यांनी तिला सांगितलं होतं की, त्यांची सगळी संपत्ती म्हणजे मुंबईतलं आलिशान घर, गावाकडची शेती, आणि बँकेतली मोठी

रक्कम हे सगळे शेवटी तिचे आणि निखिलचेच होणार! सायलीने त्या रम्य सकाळी खिडकी उघडली आणि बाहेर पाहिलं. जंगलातून येणारी पक्ष्यांची किलबिल आणि थंड हवेचा झुळझुळता स्पर्श तिच्या मनाला सुखावून गेला.

"इथे सगळं किती शांत आहे!" ती स्वतःशीच पुटपुटली, तिच्या ओठांवर हलकं हसू उमटलं. तिच्या मनात एक गोड आशा होती की, निदान या सहलीत तरी कदाचित निखिल तिच्या मनातल्या बाळाच्या इच्छेला होकार देईल. गेल्या दोन वर्षांत त्याने नेहमीच काही ना काही कारणाने हा विषय टाळला होता.

"आता नाही, सायली, अजून थोडी वाट पाहूया, मला स्वतःच्या हिमतीवर एखादा बंगला विकत घेऊ दे. भरपूर बँक बॅलन्स जमा होऊ देत. मग आपण नक्की विचार करू. शेवटी आपल्या मुलांचे भविष्य सुरक्षित राहिले पाहिजे!" तो म्हणायचा, आणि सायली त्याच्या प्रत्येक शब्दावर विश्वास ठेवायची.

खाली हॉलमध्ये हातात कॉफीचा मग घेऊन निखिल बसला होता. त्याच्या चेहऱ्यावर एक विचित्र शांतता होती, जणू तो खोल विचारात हरवला आहे.

सायली खाली आली तेव्हा तिने त्याला हसत हसत विचारलं, "काय रे, इतक्या सकाळी काय विचार करतोयस?"

निखिलने तिच्याकडे पाहिलं आणि हलकं हसत म्हणाला, "काही नाही, सायली. फक्त या जागेचं सौंदर्य पाहतोय. इथे सगळं किती परफेक्ट आहे, नाही का?"

“हो ना!” सायली उत्साहाने म्हणाली, “मी कधीच असा बंगला पाहिला नाही. जणू एखाद्या जुन्या सिनेमातला बंगला आहे!"

निखिलने कॉफीचा एक घोट घेतला आणि हलकेच हसला, "हो ना. इथे आपले नाते आणखी बळकट होईल!"

सायलीला वाटले की, आता निखिलच्या मनात बाळाचे विचार आहेत म्हणून तो असे म्हणतोय!

ती म्हणाली, “पण मला असंच वाटतंय! इथे आपली नवीन सुरुवात होईल. आज रात्री आपण त्या शांत कड्यावर पुन्हा जायचं, ठीक आहे? तिथे झाडाखाली बसून आपण एकमकांवर भरभरून प्रेम करु. तिथून चंद्र पाहायला किती मजा येईल!”

"होय!", निखिल म्हणाला, "सगळ्या प्रेमी जोडप्यांसाठी तो कडा म्हणजे स्वर्गासारखा आहे! आणि त्याच्याजवळचा बंगला राहायला मिळणे म्हणे आपले भाग्य!"

निखिलच्या डोळयांत एक क्षणभर काहीतरी चमकले, पण त्याने ते लपवलं.

“नक्की आपण रात्री जाऊया तिथे” तो शांतपणे म्हणाला, पण त्याच्या मनात काहीतरी वेगळंच चाललं होतं. सायलीच्या आई-वडिलांची संपत्ती त्याच्या डोळयासमोर होती. त्याने सायलीशी लग्न केलं होतं, तिच्या प्रेमासाठी नव्हे, तर त्या संपत्तीसाठी! आणि त्याच्या हृदयात खरी जागा होती ती मुंबईतल्या मायासाठी, त्याच्या गुप्त प्रेमिकेसाठी! आता, या बंगल्याजवळच्या पर्वताच्या कड्यावर, त्याला आपला प्लॅन अमलात आणायचा होता. रात्री, जेव्हा सायली त्याच्यासोबत त्या कड्यावर फिरायला येईल, तेव्हा एक छोटीशी

“चूक” होईल, सायली सेल्फी काढतांना पाय घसरून खोल दरीत कोसळेल. दुर्दैवी अपघात झाला, असं सगळे म्हणतील. आणि संपत्ती? ती त्याची आणि मायाची असेल!!

दिवसभर दोघे माथेरानच्या जंगलात फिरले. सायलीच्या हसण्याने आणि तिच्या निरागस बोलण्याने वातावरण हलकं होत होतं. ती निखिलच्या हातात हात घालून चालत होती, जणू ती त्या क्षणात हरवली होती. “निखिल, तुला माहितीये, मला नेहमी वाटायचं आपण असं कुठेतरी एकटे फिरायला येऊ,” ती म्हणाली, तिचे डोळे स्वप्नांनी चमकत होते.

“फक्त तू आणि मी, आणि ही शांतता. इथे मला सगळं शक्य वाटतंय.”

निखिलने तिच्याकडे पाहिलं, पण त्याच्या हसण्यात एक विचित्र ताठरपणा होता.

“हो, सायली. इथे सगळं शक्य आहे,” तो म्हणाला, त्याचा आवाज थंड आणि गंभीर होता.

“तू काय नेहमी असा गंभीर का असतोस?” सायलीने त्याला चिडवलं, “कधी कधी तुझ्या डोक्यात काय चाललंय, ते मला कळतच नाही. सांग ना, काय आहे तुझ्या मनात?”

निखिलने तिच्याकडे पाहिलं, आणि त्याच्या ओठांवर एक कृत्रिम हसू उमटलं. “काही नाही, सायली. फक्त तुझ्याबरोबर इथे आहे, त्याचाच विचार करतोय. तू खूप आनंदी आणि सुंदर दिसतेस आज.”

“हाऊ रोमँटिक! मी तर खूपच उत्साहित झाले आहे!” सायलीने हसत हसत त्याला मिठी मारली.

“तुला माहितीये, मला वाटतंय इथे आपली खरी जवळीक वाढेल. आपण दोघं, म्हणजे, मला वाटतंय, आता आपण मुलाबाळाचा विचार करायला हवा.”

निखिलचा चेहरा एका क्षणासाठी कडक झाला, पण त्याने लगेच स्वतःला सावरलं. “हो, सायली, नक्कीच! मात्र आता या क्षणी इथलं सौंदर्य आपण एन्जॉय करूया, नाही का?”

त्याचा आवाज शांत होता, पण त्याच्या डोळ्यांत एक गूढ सावली दाटून आली होती.

“ठीक आहे, पण आज रात्री तू मला निराश करू नकोस, हं!” सायली हसत म्हणाली. तिच्या मनातली आशा इतकी मोठी होती की तिने त्याच्या शब्दांवर विश्वास ठेवला.

“बिलकुल निराश करणार नाही! आज रात्री आपण त्या कड्यावर जाऊया. चंद्राखाली आपण दोघं! किती रोमँटिक असेल!”, निखिलने तिच्याकडे पाहिलं, आणि त्याच्या ओठांवर एक विचित्र हसू उमटलं.

“हो, सायली. आज रात्री सगळं खास असेल, आणि ही रात्र पुन्हा कधीही परत येणार नाही” तो म्हणाला. त्याचा आवाज इतका थंड होता की सायलीच्या मनात एक क्षणभर एक अनामिक शंका निर्माण झाली, पण तिने ती लगेच झटकली. “तू कधी कधी मला घाबरवतोस, माहितीये?” ती हसत म्हणाली, “पण मला तुझ्यावर विश्वास आहे, निखिल!"

निखिलने तिच्याकडे पाहिलं, आणि त्याच्या डोळ्यांत एक क्रूर चमक आली, जी सायलीला दिसली नाही.

“हो, सायली. मी तुझ्यासाठी जगातलं सगळं सुख विकत घेईन आणि तुझ्या पायाशी अर्पण करीन” तो हळूच म्हणाला, आणि त्याच्या मनात मायाचा चेहरा तरळला.

रात्री, बंगल्याच्या बाहेर आकाशात चंद्र चमकत होता. सायलीने एक सुंदर साडी नेसली होती, आणि तिच्या चेहऱ्यावर एक गोड हसू होतं. ती बंगल्याच्या हॉलमध्ये तयार होत होती, तेव्हा निखिल बाहेर विहिरीजवळ उभा होता. त्याच्या हातात सिगारेट होती, आणि तो अस्वस्थपणे एक पाठोपाठ एक कश घेत होता. त्याच्या डोळ्यांत एक विचित्र तणाव होता, जणू त्याच्या मनातली योजना त्याला आतून कुरतडत होती. त्याने सिगारेटचा धूर बाहेर सोडला आणि आपला फोन काढला. त्याने चोरटेपणाने आजूबाजूला पाहिलं, थोडा दूर गेला आणि मग मायाला फोन लावला. बाजूलाच सुन्न उभी असलेली एक विहीर होती.

“माया, ऐक,” तो हळू आवाजात म्हणाला, त्याचा एक गडद तणाव होता.

“आज रात्री सगळं संपणार आहे. मी तुला सांगितलं होतं ना, मला फक्त ही एक संधी हवी होती. ती माझ्यावर विश्वास ठेवते, माया! तुझ्यासारखीच! ”

दूरून मायाचा आवाज आला, मऊ पण थंड.

“निखिल, तू खात्रीने करणार ना? जर काही चुकलं तर?”

“काही चुकणार नाही,” निखिलने तिच्या मध्येच तोडलं, त्याचा आवाज कठोर होता.

“रात्री ती माझ्यासोबत कड्यावर येणार आहे. एक धक्का, आणि सगळं संपेल. अपघात. कोणाला काही कळणार नाही. आणि मग तुझं आणि माझं स्वप्न, माया. ती संपत्ती आपली असेल.”

“ठीक आहे, निखिल,” माया म्हणाली, तिच्या आवाजात एक लोभस हसू जाणवत होतं.

“पण सावध रहा. ती तुझ्यावर विश्वास ठेवते, पण ती मूर्ख नाही.”

निखिलने फोन ठेवला आणि सिगारेटचा शेवटचा कश घेतला. त्याच्या हातातली सिगारेट थरथरली, आणि त्याच्या मनात एक विचित्र अस्वस्थता दाटून आली. त्याने सहजच त्या विहिरीकडे पाहिलं आणि त्याची नजर खिळली. जणू काही आकाशातून एखादी शिकार आयती तोंडात येऊन पडावी याची ती विहीर आ वासून वाट बघत होती.

भाग 2: साजणा

माथेरानच्या जुनाट बंगल्यात झाडांमधून येणारी वाऱ्याची झुळूक बंगल्याच्या जुन्या लाकडी खिडक्यांवर हलके टकटक आवाज करत आत येण्याची परवानगी मागत होती.

त्याकडे दुर्लक्ष करत बंगल्याच्या आत, सायली आरशासमोर उभी होती. तिने लालसर शिफॉन साडी नेसली होती, ज्याच्या प्रत्येक घडीवरून चंद्रकिरणांचा मंद प्रकाश परावर्तित होत होता. तिच्या नाजूक मनगटांवर काचेच्या बांगड्या खणखणत होत्या, आणि ती हळुवारपणे आपले लांबसडक केस मोकळे करत होती. तिने सुगंधी अत्तराच्या बाटलीतून काही थेंब घेऊन गळ्यामागे, कानाच्या पाळ्यांच्या मागे आणि मनगटांवर लावले.

खोलीभर त्या अत्तराचा मोहक दरवळ पसरला, आणि सायलीच्या डोळ्यांत एक स्वप्नमय चमक उमटली.

“आज निखिलला मी माझ्या प्रेमात इतकी वेडी करेन की तो माझ्या स्वप्नांना पूर्ण करेल!”

ती स्वतःशीच पुटपुटली, तिच्या ओठांवर हलकं हसू उमटलं. ती आरशात स्वतःकडे पाहत राहिली, जणू ती त्या जुन्या लाकडी आरशात आपलं भविष्य शोधत होती. तिची प्रतिमा एखाद्या परिकथेतील नायिकेसारखी वाटत होती, निरागस, स्वप्नाळू, आणि प्रेमाच्या आशेने बहरलेली!

“निखिल, आज रात्री तू मला निराश करणार नाहीस, ना?”

ती हसत स्वतःशीच बोलली आणि मग खिडकीकडे वळली. बाहेर आकाशात ढग जमा होत होते, आणि अधूनमधून विजेचे चमकते झटके आकाशाला चिरत होते.

बंगल्याच्या बाहेर मात्र वातावरण पूर्णतः वेगळं होतं. निखिल विहिरीजवळ उभा होता, हातात सिगारेट धरलेली. त्याच्या चेहऱ्यावर एक विचित्र तणाव होता आणि विजेच्या प्रत्येक झटक्याने त्याचा चेहरा अधिकच पांढरा फटक पडत होता. तो सिगारेटचा एक कश घेत होता, पण त्याच्या हातातली सिगारेट थरथरत होती. त्याच्या मनात सायली नव्हती, तर माया होती.

तेवढ्यात, विहिरीतून एक नाजूक, दर्दभरी गाण्याची लकेर आली.

“ये ना साजणा… माझ्याकडे ये…”

आवाज इतका मोहक होता की निखिल काही क्षणांसाठी स्तब्ध झाला. तो एका स्त्रीचा आवाज होता, गोड पण त्यात एक विचित्र वेदना मिसळली होती, जणू त्या स्वरांत एखादं गूढ दु:ख लपलेलं होतं.

“कोण आहे?” निखिलने अस्पष्ट कुजबुजत विचारलं, त्याचा आवाज थरथरत होता. त्याने आजूबाजूला पाहिलं, पण अंधारात फक्त झाडांच्या सावल्या हलत होत्या.

गाणं अधिक स्पष्ट होत गेलं.

“ये ना साजणा… माझ्याकडे ये… माझ्या प्रेमाची चादर पांघरुन घे…”

निखिलच्या शरीरातून एक थंड कंप पसरला. त्याच्या मनाने त्याला सांगितलं, “विहिरीकडे जाऊ नकोस!”

पण पावलांनी त्याच्या मनाची आज्ञा ऐकली नाही.

भारावल्यासारखा तो विहिरीकडे ओढला गेला. प्रत्येक पाऊल उचलताना, गाणं जास्त गडद होत गेलं, आणि त्याच्या कानात एक वेडसर गूंज निर्माण झाली.

विहिरीकडे पोहोचल्यावर, निखिलने खाली पाहिलं. चंद्रकिरणांमध्ये विहिरीच्या काळपट पाण्याचा पृष्ठभाग चमकत होता.

आणि मग… पाण्याच्या पृष्ठभागावर एक स्त्रीचा हात अलगद वर येताना दिसला. त्या हाताचे नखं भले मोठे, काळसर आणि वाकडी होते, जणू त्यांनी युगानुयुगे मृत्यूच्या अंधारात घालवले होते.

आकाश दणाणलं. वीजेचा जबरदस्त झटका चमकला, आणि विहिरीभोवती गडगडाट झाला. निखिलचा श्वास थांबला. तो हात आता अधिक वर आला, आणि त्या हाताच्या काळसर त्वचेवरून पाणी हळूहळू ओघळत होतं.

“क... कोण आहेस तू?”

निखिल ओरडला, पण त्याचा आवाज स्वतःच्या कानाला देखील ऐकू आला नाही. जणू त्या विहिरीने त्याच्या आवाजातील हवा शोषून घेतली होती.

अचानक तो हात विजेच्या चमकत्या प्रकाशात निखिलच्या दिशेने झेपावला आणि त्याच्या पायाला घट्ट पकडलं!

“आआह्ह… सोड! सोड मला!”

निखिल वेड्यासारखा ओरडला, पण त्याचा आवाज फुटलाच नाही. त्या हाताची पकड इतकी घट्ट होती की निखिलच्या पायातून रक्त वाहू लागलं. त्या हाताची बोटे जणू त्याच्या हाडांमध्ये शिरत होती. त्याने धडपडत स्वतःला सुटवायचा प्रयत्न केला. त्याचा मोबाईल हातातून सुटला आणि थेट विहिरीत

पडला. त्या हातांनी त्याचे बूट काढून बाजूला केले आणि तळपायाला उचलून नखांनी टोचणे सुरू केले.

पाण्यातून एक कुजलेला, कुडकुडणारा आवाज उमटला:

“तुझ्या मनात पाप आहे… आता तू सुटणार नाहीस्स्स…”

निखिलचा संपूर्ण देह थरथरत होता! जणू काळाने त्याला जिवंतपणी गिळायला घेतलेलं असावं.

विहिरीभोवतीचा परिसर एकदम शांत! निवांत! झाडांच्या फांद्या आणि पाने जणू थिजून गेले होते.

निखिलचे डोळे भयभीतपणे गरगर फिरत होते, पण त्याला काहीच दिसत नव्हतं! केवळ त्या अंधाऱ्या विहिरीतून बाहेर आलेल्या हाताचा दाह जाणवत होता.

त्याच्या गळ्याभोवती घट्ट आवळलेली अदृश्य बोटं जणू त्याचा श्वासच बंद करत होती; त्याचा चेहरा निळसर झाला होता, आणि डोळ्यांतली घाबरलेली चमक त्याच्या प्राणशक्तीला अंतिम निरोप देत होती.

त्या विहिरीतून बाहेर आलेला हात आता संपूर्ण कोपरापर्यंत बाहेर आला होता. त्याच्या त्वचेचा रंग राखेसारखा, आणि त्यावर माती व जुनाट रक्ताचे डाग होते.

अंगठा निखिलच्या पायाच्या टाचेत घट्ट रुतला.

निखिलचा शेवटचा संघर्ष चालू होता. त्याच्या तोंडातून निघणारे शब्द अस्पष्ट झाले होते, “माया… मला वाचव…”

त्याला वाचवायला माझ्या तिथे थोडेच होती? बंगल्याच्या आत मध्ये तर सायली होती. त्याच्या प्रेमाला आसुसलेली. तिकडे दूर माया सुद्धा होती,

त्याच्या प्रेमाला आसुसलेली! त्याच्या आवाजावर गूढ सावल्यांनी चादर ओढली होती. त्याचे शब्द तोंडातल्या तोंडात राहत होते. बाहेरसुद्धा निघत नव्हते. एक तीव्र विजेचा झटका हवेत चमकून गेला, क्षणभर सगळं दृश्य उजळून गेलं आणि अचानक निखिल एक झटका खाऊन संपूर्णपणे विहिरीत खेचला गेला!

चंद्राच्या शीत प्रकाशात त्या विहिरीचावरचा पाण्याचा पृष्ठभाग हलकासा थरथरत होता. नंतर तिथे पुन्हा मृत शांतता पसरली, पण विहिरीजवळ निखिलचे रक्त लागलेले बूट पडलेले दिसत होते.

भाग 3: तपास

माथेरानच्या जुनाट बंगल्यावर रात्र अधिक गडद झाली होती. आकाशात ढगांचा गडगडाट कमी झाला होता, पण अधूनमधून चमकणाऱ्या विजेच्या झटक्यांनी बंगल्याच्या पांढऱ्या भिंतींवर भयाण सावल्या पाडल्या होत्या. वेलींनी गुंफलेल्या खांबांमधून वारा सुसाट सुटत होता, आणि त्याच्या मंद सनसनाट्याने वातावरणाला एक अनामिक भीती प्राप्त झाली होती. बंगल्याच्या मागच्या पर्वताच्या कड्यावरून खोल दरीतून येणारा वाऱ्याचा सुसाट आवाज जंगलात गूंजत होता, जणू तो बंगल्याच्या प्रत्येक खिडकीतून आत शिरून काहीतरी भयंकर सांगण्याचा प्रयत्न करत होता. बंगल्याच्या आत, सायली तिच्या खोलीत तयार होऊन हॉलमध्ये आली. तिची लालसर शिफॉन साडी चंद्रकिरणांत चमकत होती, आणि तिच्या नाजूक मनगटांवरच्या काचेच्या बांगड्यांचा खणखणाट शांततेत गूंजत होता. तिच्या चेहऱ्यावर एक स्वप्नमय हसू होतं, जणू ती निखिलसोबतच्या रात्रीच्या रोमँटिक योजनांमध्ये हरवली होती. पण हॉल रिकामा होता, आणि निखिल कुठेच दिसत नव्हता. “निखिल?” तिने हलक्या आवाजात हाक मारली, तिचा आवाज बंगल्याच्या जुन्या भिंतींवर परत गूंजला. उत्तर मिळालं नाही. तिच्या चेहऱ्यावरची चमक हळूहळू चिंतेत बदलली. “इतका वेळ कुठे गेला हा माणूस?” ती स्वतःशीच पुटपुटली, तिचे हात अस्वस्थपणे साडीच्या पदराशी खेळू लागले.

ती हॉलमधून बाहेरच्या दाराकडे गेली, तिच्या बांगड्यांचा खणखणाट शांतता भंग करत होता. बाहेर पाऊस थांबला होता, पण जमीन ओली आणि निसरडी झाली होती. चंद्राच्या मंद प्रकाशात बंगल्याच्या आजूबाजूची झाडं भयाण सावल्यांसारखी हलत होती, आणि वाऱ्याच्या प्रत्येक झोताने त्या सावल्या जणू सायलीकडे झेपावत होत्या.

“निखिल! कुठे आहेस तू?” तिने पुन्हा हाक मारली, यावेळी तिचा आवाज थोडा घाबरलेला आणि तीव्र होता.

तिने बंगल्याच्या आजूबाजूला पाहिलं, पण अंधारात फक्त झाडांचा सनसनाट आणि विजेच्या लखलखाटाने प्रकाशमान होणारी पायवाट दिसत होती. तिच्या हृदयाचे ठोके वाढले, आणि ती पायवाटेने इकडे तिकडे पाहून झाल्यावर शेवटी विहिरीकडे चालू लागली. तिच्या पायाखालील ओली माती तिच्या सँडल्सला चिकटत होती, आणि तिच्या साडीचा पदर जमिनीवर घासत होता.

“निखिल, ... कुठे आहेस तू?” तिचा आवाज आता कातर झाला होता, जणू ती त्या शांततेला आव्हान देत होती. विहिरीजवळ पोहोचताच तिची नजर खाली गेली. तिथे, विहिरीच्या काठाजवळ, निखिलचा त्याचे बूट पडले होते, त्यांचा रंग माती आणि रक्ताने माखलेला होता.

सायलीचा श्वास अडखळला.

“निखिल?” तिने पुन्हा हाक मारली, पण तिचा आवाज आता थरथरत होता, जणू तिला आधीच त्या भयंकर सत्याची चाहूल लागली होती.

ती धडपडत विहिरीच्या काठाकडे गेली आणि खाली पाहिलं. चंद्राच्या मंद प्रकाशात विहिरीच्या काळसर भासणाऱ्या पाण्यावर एक भयंकर दृश्य

दिसलं. निखिलचं प्रेत पाण्यावर तरंगत होतं. त्याचा चेहरा पांढरा फटक झाला होता, त्याचे डोळे रिकामे आणि भयाने विस्फारलेले होते, जणू त्यांनी मृत्यूच्या क्षणी काहीतरी अमानवीय पाहिलं होतं. त्याच्या हातांवर आणि पायांवर खोल, क्रूर जखमा होत्या, जणू काही तीक्ष्ण नखांनी त्याला चिरडलं होतं. त्याच्या गळ्याभोवती काळ्या निळ्या खुणा होत्या. विहिरीच्या पाण्यात त्याचं रक्त मिसळलं होतं, आणि ते पाणी एक भयंकर लाल रंग घेऊन चमकत होतं.

"निखिल!" सायली किंचाळली, तिचा आवाज जंगलात घुमला आणि झाडांमधून परत आला. तिचे पाय लटपटले, आणि ती विहिरीच्या काठावर कोसळली, तिचे हात दगडी काठाला घट्ट पकडून ठेवत होते.

"नाही... नाही... हे खरं नसावं..." ती रडत पुटपुटली, तिच्या डोळ्यांतून अश्रूंचा पूर वाहू लागला आणि तिची साडी माती आणि पाण्याने माखली होती. काही क्षण ती तशीच बसली, जणू तिचं शरीर आणि मन सुन्न झालं होतं. त्या भयंकर दृश्याने तिच्या आत्म्याला आघात झाला होता.

मग, तिने स्वतःला सावरलं. तिचे हात थरथरत होते, पण ती धडपडत उठली आणि बंगल्याकडे धावली. हॉलमध्ये पोहोचल्यावर तिने घाईघाईने टेबलावरचा फोन उचलला आणि तिच्या आई-वडिलांना कॉल लावला.

"आई... बाबा..." तिचा आवाज रडण्याने आणि भीतीने फुटत होता.

"निखिल... निखिल गेला... तो... तो विहिरीत... मेलाय... मला काय करू कळत नाही!"

"सायली, शांत हो, माझ्या बाळा," तिच्या आईचा आवाज घाबरलेला पण धीर देणारा होता.

"काय झालं? सांग, काय झालं तिथे?"

"तो... त्याचं प्रेत..." सायली रडत रडत बोलत होती.

"विहिरीत... त्याच्यावर जखमा... काहीतरी भयंकर झालंय, आई! कृपया... लवकर या!"

"सायली, तू धीर धर," तिच्या वडिलांनी मध्येच बोलत म्हटलं, त्यांचा आवाज गंभीर आणि चिंतेने भरलेला होता. "आम्ही पुण्याहून ताबडतोब निघतोय. तू पोलिसांना फोन कर. आणि सायली, तू तिथे एकटी थांबू नकोस. कुठेतरी सुरक्षित जा."

"ठीक आहे, बाबा..." सायलीने कशीबशी उत्तर दिलं, तिचे हात अजूनही थरथरत होते. तिने फोन ठेवला आणि घाईघाईने आपलं सामान एका बॅगेत भरलं. तिच्या हातांना थरकाप सुटला होता, आणि तिच्या डोळ्यांतून अश्रू ओघळत राहिले. ती बंगल्यातून बाहेर पडली, तिची साडी आता पूर्णपणे मळकट आणि ओली झाली होती. ती कारकडे धावली, आणि रडत रडत जवळच्या पोलिस स्टेशनकडे निघाली. रस्त्यावर अंधार होता, आणि तिच्या कारच्या हेडलाइट्सने जंगलात भयंकर सावल्या पाडल्या होत्या.

"निखिल... तू मला का सोडून गेलास?" ती स्वतःशीच पुटपुटत होती.

तिचा आवाज रडण्याने फुटत होता. "काय झालं तुझ्यासोबत? कुणी केलं हे?"

पोलिस स्टेशनला पोहोचल्यावर सायलीने कार थांबवली आणि आत धावली. तिचा चेहरा अश्रूंनी आणि भीतीने माखलेला होता, आणि तिची साडी मातीने मळलेली होती. "साहेब... माझा नवरा..." ती कशीबशी बोलली, तिचा आवाज थरथरत होता. "तो... तो विहिरीत... मेलाय... कृपया, काहीतरी करा!"

पोलिस इन्स्पेक्टर पाटील यांनी तिला शांतपणे एका खुर्चीवर बसवून पाण्याचा ग्लास दिला. “बाई, शांत व्हा. सगळं सविस्तर सांगा,”

त्यांनी गंभीरपणे विचारलं. “काय झालं? कधी झालं?”

सायलीने रडत रडत सगळं सांगितलं की, ती आणि निखिल माथेरानला फिरायला आले होते, आणि निखिल रात्री बाहेर गेला आणि परत आलाच नाही, आणि त्यानंतर तिला विहिरीजवळ त्याचे बूट आणि मग मध्ये त्याचं प्रेत दिसलं.

“त्याच्यावर जखमा होत्या, साहेब,” ती थरथरत म्हणाली.

“जणू... जणू कुणीतरी भयंकर प्राण्याने त्याच्यावर हल्ला केला आहे. त्याचा चेहरा... त्याचे डोळे...”

ती पुन्हा रडायला लागली, आणि हाताने चेहरा झाकू लागली.

इन्स्पेक्टर पाटील यांनी त्यांच्या सहकाऱ्यांना फोनवर सूचना दिल्या. “तातडीने त्या बंगल्याकडे जा. विहिरीजवळ तपास करा. प्रेत बाहेर काढा आणि पंचनामा करा. मी येतो.”

मग त्यांनी सायलीकडे वळून विचारलं, “तुम्ही एकट्याच आहात का? कोण येणार आहे का इथे?”

“माझे आई-वडील पुण्याहून येत आहेत,” सायलीने कशीबशी उत्तर दिलं.

ती पोलीस स्टेशन मधल्या एका बाकड्यावर बसली, तिचे हात अजूनही थरथरत होते. तिच्या डोळ्यांसमोर निखिलचा पांढरा फटक चेहरा आणि त्या भयंकर जखमा नाचत होत्या.

“तो... तो मला असं सोडून जाईल, असं मला कधीच वाटलं नव्हतं...” ती स्वतःशीच पुटपुटली.

पोलिसांची टीम बंगल्याकडे पोहोचली. रात्रीच्या अंधारात बंगला एका भयंकर सावलीसारखा उभा होता. विहिरीजवळ पोहोचताच त्यांना एक भयंकर दृश्य दिसलं. निखिलचं प्रेत पाण्यावर तरंगत होतं, त्याचा चेहरा भीतीने विकृत झाला होता.

“हा अपघात नाही,” कॉन्स्टेबल जाधव कुजबुजला, त्याचा आवाज थरथरत होता.

“या जखमा... कुणा माणसाने केलेल्या नाहीत. काहीतरी वेगळंच होतं इथे.”

इन्स्पेक्टर पाटील यांनी विहिरीभोवती तपास केला, पण निखिलचा मोबाईल कुठेच सापडला नाही. त्यांनी विहिरीतही पाहिलं, पण तिथे फक्त काळं पाणी होतं.

"हा प्रकार काहीतरी विचित्र आहे,” पाटील स्वतःशीच पुटपुटले. त्यांनी इतर व्यक्तींच्या मदतीने प्रेत बाहेर काढलं आणि पंचनामा केला. प्रेत पोस्टमॉर्टेमसाठी पाठवलं गेलं, आणि पोलिसांनी बंगल्याच्या मालकाची चौकशी केली. मालक, जे एक वृद्ध गृहस्थ होते, त्यांनी सांगितलं की त्यांना या प्रकरणाबद्दल काहीच माहिती नाही.

“हा बंगला वर्षानुवर्षे पर्यटकांना भाड्याने दिला जातो,” त्यांनी सांगितलं, “पण असं कधीच घडलं नव्हतं.”

पोलिसांना त्यांच्या बोलण्यात काही संशयास्पद आढळलं नाही, आणि मालकाविरुद्ध कोणतेही ठोस पुरावे सापडले नाहीत. काही तासांनी, सायलीचे

आई-वडील पोलिस स्टेशनला पोहोचले. सायलीने त्यांना पाहताच त्यांना मिठी मारली आणि तिला रडू कोसळले.

“आई... तो गेला... माझा निखिल गेला”, ती रडत म्हणाली, तिचा आवाज दु:खाने आणि भीतीने भरलेला होता.

तिच्या वडिलांनी तिला घट्ट धरलं, आणि तिच्या आईने तिच्या डोक्यावरून हात फिरवला. “शांत हो, सायली,” तिची आई म्हणाली, तिचे डोळेही अश्रूंनी भरले होते. “आम्ही तुझ्यासोबत आहोत. तू एकटी नाहीस.”

“पण... पण निखिल सोबत असं का झालं, बाबा?” सायलीने विचारलं, तिचा आवाज कातर होता.

“त्या जखमा... त्या विहिरीत... काहीतरी भयंकर आहे तिथे!”

“आता तू त्याचा विचार करू नकोस,” तिच्या वडिलांनी धीराने सांगितलं.

“पोलिस तपास करतील. आपण आता घरी जाऊया.”

सायलीने मूकपणे मान डोलावली, आणि ती तिच्या आई-वडिलांसोबत पुण्याला परत निघाली. कारच्या खिडकीतून ती बाहेर पाहत होती, पण तिच्या डोळ्यांसमोर फक्त निखिलचं प्रेत आणि त्या विहिरीचं काळं पाणी दिसत होतं. तिच्या मनात एक प्रश्न घुमत होता: निखिलसोबत नेमकं काय झालं?

पोस्टमॉर्टेमच्या अहवालाने पोलिसांना अधिकच गोंधळात टाकलं. निखिलच्या जखमा इतक्या खोल आणि क्रूर होत्या की जणू काही अमानवी शक्तीने त्याच्यावर हल्ला केला होता. त्याच्या गळ्यावरच्या खुणा अशा होत्या, जणू काही अतिशय थंड डोक्याने, हाडं चिरडणाऱ्या एखाद्या लोखंडी पकडीने त्याला गुदमरवलं होतं. पोलिसांनी विहिरीभोवती आणि बंगल्यात पुन्हा तपास

केला, पण निखिलचा मोबाईल कुठेच सापडला नाही. “हा प्रकार सामान्य नाही,” इन्स्पेक्टर पाटील यांनी आपल्या सहकाऱ्यांना सांगितलं.

“पण आपल्याकडे पुरावे नाहीत. या प्रकारावरून ही आत्महत्या तर नक्की वाटत नाही!"

कालांतराने, तपास पूर्ण झाला. पोलिसांनी निखिलच्या मृत्यूला “अमानवी हल्ला” असा निष्कर्ष काढला, पण त्यापलीकडे कोणताही ठोस पुरावा मिळाला नाही. बंगल्याच्या मालकाने काही महिन्यांनी तो बंगला पुन्हा पर्यटकांसाठी खुला केला.

भाग 4: अपघात

मुंबईच्या आलिशान फ्लॅटमध्ये माया एकटी बसली होती, तिच्या हातातला मोबाईल सतत तपासत होती. रात्रीचा गडद अंधार तिच्या खिडकीबाहेर पसरला होता, आणि तिच्या डोळ्यांत चिंता, संशय आणि भीती यांचं विचित्र मिश्रण दाटलं होतं. निखिलचा फोन त्या रात्री माथेरानहून अचानक बंद झाला होता, आणि त्यानंतर त्याच्याशी संपर्क होत नव्हता.

मायाच्या मनात संशयाचे काळे ढग जमू लागले.

"निखिल... तुझ्यासोबत नेमकं काय झालं?" ती स्वतःशीच पुटपुटली, तिचे हात थरथरत होते. तिच्या डोळ्यांसमोर निखिलचा चेहरा तरळत होता. त्याचं लोभस हसू, त्याचं तिच्याशी केलेलं संपत्तीचं वचन, आणि सायलीच्या खुनाची ती भयंकर योजना. पण आता तो गायब झाला होता, आणि मायाच्या मनात एक अनामिक भीती दाटत होती.

काही दिवसांनी तिला वृत्तपत्रात बातमी दिसली. माथेरानच्या एका जुन्या बंगल्याजवळच्या विहिरीत निखिलचा मृत्यू झाल्याची बातमी.

"अमानवी हल्ला," असं पोलिसांनी नोंदवलं होतं. त्या शब्दांनी मायाच्या मनात एक विचित्र कंप पसरला.

"अमानवी? याचा अर्थ काय?" ती स्वतःशीच पुटपुटली, तिच्या हृदयात एकच प्रश्न घुमत होता. निखिलचा खरंच अपघात झाला, की त्याच्यामागे काहीतरी गडबड आहे? सायलीला आपल्या आणि निखिलच्या

गुप्त प्रेमप्रकरणाबद्दल काही कळलं आहे का? पोलिसांना काही पुरावे सापडले आहेत का? या प्रश्नांनी तिची झोप उडवली, आणि तिच्या मनात वादळ घुमू लागलं!

मायाला निखिलचं कुटुंब माहिती होतं. सायली आणि तिचे आई-वडील पुण्यात राहत होते, हेही माहीत होतं. पण ती त्यांना कधीच भेटली नव्हती!

निखिलने तिला नेहमीच इतरांपासून लपवून ठेवलं होतं, आणि आता तो जगातून निघून गेला होता. तिला काय करावं कळत नव्हतं. तिच्या मनात भीती आणि संशय यांचं मिश्रण दाटून आलं होतं. शेवटी, तिने एक धाडसी निर्णय घेतला. ती पुण्याला जाणार होती, वेषांतर करून, निखिलच्या मृत्यूचं सत्य शोधायला आणि आपलं रहस्य सुरक्षित आहे, याची खात्री करायला!

मायाने आपली ओळख लपवण्यासाठी जाणीवपूर्वक तयारी केली. तिने मोठा, काळा चष्मा लावला, तिच्या लांबसडक केसांचा बॉब कट केला, आणि एक साधी, मळकट कापडी साडी नेसली. तिच्या चेहऱ्यावर मेकअपचा लेप नव्हता, आणि ती जणू एखादी सामान्य, साधी स्त्री वाटावी अशी वावरत होती.

तिने आपलं नाव बदललं. आता ती "मीनल" होती, एक पत्रकार, जी निखिलच्या मृत्यूबद्दल चौकशी करत होती. ती तिच्या काळया SUV कारने मुंबईहून पुण्याकडे निघाली. मुंबई-पुणे एक्सप्रेसवेवर तिची गाडी वेगाने धावत होती, पण तिच्या मनात एक अनामिक भीती दाटून आली होती. पनवेलच्या जवळून जाताना तिला रस्त्यावरच्या अंधारात काहीतरी विचित्र जाणवत होतं. झाडांच्या सावल्या तिच्या गाडीभोवती नाचत होत्या.

खंडाळा घाटात प्रवेश करताच तिच्या मनातली अस्वस्थता तीव्र झाली. रस्त्यावरचा अंधार गडद होता, आणि अधूनमधून चमकणाऱ्या विजेच्या कडकडाटांनी त्या अंधाराला अधिक भयंकर बनवलं होतं.

हुं हुं करत घोंगावणाऱ्या वाऱ्याचा सनसनाट तिच्या कानात कुजबुजत होता, “माया… तुझी वेळ आली आहे…”

"हा भास आहे की सत्य?", या विचाराने ती भ्रमित झाली होती.

ती लोणावळयाजवळ पोहोचली तेव्हा रस्त्यावर एका बोगद्याची काळी सावली दिसली. बोगद्याचं तोंड जणू एखाद्या प्रचंड राक्षसाचं तोंड होतं, जे तिला गिळंकृत करण्यासाठी तयार होतं. तिने गाडी आत शिरवली, आणि अचानक तिच्या मागच्या सीटवरून एक नाजूक, दर्दभरी गाण्याची लकेर ऐकू आली, “ये ना साजणा… माझ्याकडे ये…” तो आवाज इतका थंड आणि गूढ होता की मायाच्या अंगावर काटा आला.

तिने रीअर-व्ह्यू मिररमध्ये पाहिलं, पण मागे कोणीच नव्हतं.

“हा… हा भास आहे,” ती स्वतःला समजावत पुटपुटली, पण तिचे हात स्टिअरिंगवर थरथरू लागले. तिच्या कपाळावर घामाचे थेंब जमा झाले, आणि तिच्या हृदयाचे ठोके इतके वेगाने धडधडत होते की तिला ते तिच्या कानात ऐकू येत होते.

बोगद्यात भिंतींवर तिला एक आकृती दिसली आणि ती आकृती गाडीसोबत पुढे पुढे येत गाडीच्याच वेगाने भिंतीवर घसरत होती. एक स्त्री, लांब ओले केस चेहऱ्यावर पसरलेले, तिची त्वचा कुजलेली आणि पाण्यात भिजलेली, आणि तिच्या डोळयांच्या जागी दोन काळे खड्डे!

त्या स्त्रीच्या हातात निखिलचा मोबाईल होता जो नेहमीपेक्षा भव्य आकाराचा होता आणि त्याचा स्क्रीन ती सायलीकडे धरून उभी होती. त्या मोबाईलच्या स्क्रीनवर मायाचा आणि निखिलचा एक फोटो चमकत होता. त्यांचं हसणं, त्यांचा जिव्हाळ्याचा क्षण!

"कोण आहेस तू?" मायाने गाडीच्या काच उघडत किंचाळत विचारलं, तिचा आवाज बोगद्याच्या भिंतींवर गुंजला.

तिने गाडीचा वेग वाढवला, पण ती आकृती आता तरंगत तिच्या गाडीच्या काचेच्या समोर समांतर धावत आली होती, जणू ती तिच्या गाडीला चिकटली होती.

मायाच्या अंगावर काटा आला, आणि तिने पुन्हा रीअर-व्ह्यू मिररकडे पाहिलं. तिथे ती सावली आता मागच्या सीटवर बसली होती, तिचे डोळ्यांचे काळे खड्डे मायाच्या आत्म्याला भेदत होते.

"मी माधुरी," त्या सावलीने कुजबुजत उत्तर दिलं, तिचा आवाज इतका थंड आणि क्रूर होता की मायाच्या मणक्यातून शहारा गेला. "तू सायलीचा विश्वासघात केलास, माया. तुझ्या पापाची वेळ आली आहे."

"नाही! मी काही केलं नाही!" मायाने किंचाळत उत्तर दिलं, तिचा आवाज घाबरलेला आणि कातर होता.

"निखिलने मला सांगितलं होतं... तो सायलीला... तो तिचा..." ती बोलताना अडखळली, तिच्या डोळ्यांसमोर निखिल आणि सायलीच्या खुनाची योजना तरळली.

“तू आणि निखिल,” माधुरीचा आवाज आता तिच्या डोक्यात गूंजत होता, जणू तो तिच्या आत्म्यात शिरला होता.

“तुम्ही सायलीचा खून करणार होता. तिच्या आई-वडिलांच्या संपत्तीसाठी. पण मी त्याला विहिरीत बुडवलं. पाण्यात गाडलं. आणि आता तुझा नंबर आहे.”

त्या सावलीने आपले कुजलेले हात मायाच्या खांद्याकडे वाढवले, आणि त्या थंड स्पर्शाने मायाचा श्वास घुसमटला. मायाने गाडीचा वेग वाढवला, तिचे हात स्टिअरिंगवर थरथरत होते. ती खंडाळ्याच्या घाटातून पुढे धावत होती, पण प्रत्येक बोगद्यात माधुरी तिला गाठत होती. दुसऱ्या बोगद्यात तिला रस्त्यावर अचानक एक खड्डा दिसला, तो माथेरानच्या विहिरीसारखा खोल होता.

त्या खड्ड्यातून काळं पाणी कारंजसारखं बाहेर वेगाने उडत होतं, आणि त्यातून निखिलचं प्रेत हळूहळू वर येत होतं. त्याचा चेहरा पांढरा फटक, जखमांनी भरलेला, आणि त्याचे रिकामे डोळे मायाकडे रोखलेले!

“माया… तू मला का मारलंस?” त्याचा आवाज तिच्या डोक्यात गूंजला, आणि त्या अनपेक्षित भयानक दृश्यामुळे घाबरून गेली.

“नाही! मी तुला मारलं नाही!” मायाने ओरडत उत्तर दिलं, तिचे डोळे भीतीने आणि आश्चर्याने विस्फारले.

मायाच्या डोळ्यांसमोर सर्व काही धूसर होत होतं. ती किंचाळत होती, पण तिचा आवाज बोगद्याच्या भिंतींवर परत गुंजत होता.

“हा भास आहे! हे खरं नाही!” ती स्वतःला समजावत होती, पण तिच्या गाडीच्या खिडकीवर आता माधुरीचे कुजलेले हात दिसत होते.

त्या हातांनी खिडकीवर नखांनी खरचटलं, आणि त्या खरचटण्याचा आवाज मायाच्या कानात भयंकर गूंज निर्माण करत होता. तिने गाडीचा वेग आणखी वाढवला, पण तिच्या डोळ्यांसमोर आता सर्वत्र काळं पाणी आणि माधुरीची सावली दिसत होती.

"पापाची माफी नाही," माधुरीची सावली म्हणाली.

बोगद्यात आवाज गुंजला आणि गाडी बोगद्याच्या बाहेर आली. त्या सावलीने मायाच्या चेहऱ्याजवळ आपला चेहरा आणला आणि मायाची गाडी रस्त्याच्या कडेला धडकली, आणि खंडाळ्याच्या खोल दरीत कोसळली. त्या भयंकर गडगडाटात मायाची किंचाळी हरवली, आणि दरीने तिला गिळंकृत केलं. काही क्षणांतच सर्व शांत झालं. फक्त वाऱ्याचा सनसनाट आणि चंद्राचा मंद प्रकाश त्या दरीवर पडला होता, जणू काहीच घडलं नव्हतं. रस्त्यावर फक्त मायाच्या गाडीचे काही तुकडे आणि तिच्या साडीचा एक तुकडा शिल्लक होता, जो वाऱ्याबरोबर उडत होता...

भाग 5: सत्य

सायली माथेरानच्या बंगल्याजवळ आली. रात्र गडद होती, आणि आकाशात चंद्राचा मंद प्रकाश त्या प्राचीन विहिरीवर पडला होता. विहिरीच्या काठावरची गूढ चिन्हं चमकत होती, जणू ती सायलीला बोलावत होती. ती विहिरीकडे वाऱ्याच्या वेगाने ओढली गेली, आणि तिने खाली पाहिलं. विहिरीच्या काळ्या पाण्यात एक सावली हलत होती, आणि हळूहळू त्या पाण्यातून एक स्त्रीची आकृती स्पष्ट झाली आणि ती वरच्या दिशेने उडत बाहेर आली. ती भयंकर होती. तिचे लांब, ओले केस चेहऱ्यावर पसरलेले, तिची त्वचा कुजलेली आणि पाण्यात भिजलेली, आणि तिच्या डोळ्यांच्या जागी फक्त दोन काळे खड्डे. त्या स्त्रीच्या हातात एक चमकणारा मोबाईल फोन होता. निखिलचा मोबाईल, जो पोलिसांना कधीच सापडला नव्हता.

“तुला हा मोबाईल हवाय का?” त्या स्त्रीने कुजबुजत विचारलं, तिचा आवाज पाण्याच्या खळखळण्यात मिसळला होता, जणू तो विहिरीच्या खोल अंधारातून येत होता.

“मग पुन्हा माझ्याकडे ये...” तिच्या ओठांवर एक क्रूर हसू उमटलं, आणि त्या काळ्या खड्ड्यासारख्या डोळ्यांनी सायलीकडे रोखून पाहिलं.

“नाही!” सायली किंचाळली आणि घाबरून झोपेतून जागी झाली. तिचं हृदय धडधडत होतं, आणि तिच्या कपाळावर घामाचे थेंब जमा झाले होते. ती बेडवर बसली, तिचे हात थरथरत होते.

"हे... हे फक्त स्वप्न होतं," ती स्वतःला समजावत पुटपुटली, पण तिच्या मनात त्या स्त्रीचा आवाज आणि त्या मोबाईलचं दृश्य रेंगाळत होतं. तिने आपल्या आई-वडिलांना किंवा मैत्रिणींना याबद्दल काहीच सांगितलं नाही. ते स्वप्न तिला खरं वाटत होतं, जणू ती विहीर तिला पुन्हा बोलावत होती! माथेरानचा तो जुना बंगला आणि ती प्राचीन विहीर सायलीच्या मनातून काही केल्या हटत नव्हती. पुण्याला परतल्यानंतर ती आपलं आयुष्य पुन्हा सावरायचा प्रयत्न करत होती, पण निखिलच्या मृत्यूचं रहस्य आणि त्या विहिरीत दिसलेलं त्याचं भयंकर प्रेत तिच्या डोळ्यांसमोरून हटत नव्हतं. तिच्या आई-वडिलांनी तिला धीर दिला, तिच्या मित्र-मैत्रिणींनी तिला बाहेर फिरायला नेलं, पण तिच्या मनात एक गडद प्रश्नचिन्ह सतत हेलावत होतं. निखिलसोबत त्या रात्री नेमकं काय घडलं? पोलिसांनी तपास बंद केला होता, पण सायलीच्या मनातली अस्वस्थता कमी होत नव्हती. या विचारांत असताना तिला एकदा हे स्वप्न पडले होते. काही दिवसांनी, सायलीने एक धाडसी निर्णय घेतला. तिने आपल्या आई वडिलांना सांगितलं की ती मुंबईला मैत्रिणींसोबत फिरायला जात आहे, पण तिच्या मनात काहीतरी वेगळंच होतं. ती एकटी माथेरानला जाणार होती. त्या बंगल्याजवळच्या विहिरीजवळ, त्या स्वप्नात दिसलेल्या सत्याचा शोध घ्यायला!

"मी हे एकटी करू शकते," ती स्वतःला समजावत होती, पण तिच्या हृदयात भीती आणि उत्सुकता यांचा संमिश्र भाव होता. त्यानुसार ती माथेरानला गेली. तिने एका वेगळ्या लॉजमध्ये खोली बुक केली, त्या जुन्या बंगल्यापासून थोड्या अंतरावर! तिथे ती रात्रीपर्यंत थांबली, आणि जेव्हा आकाश गडद झालं आणि चंद्राचा प्रकाश जंगलावर पसरला, तेव्हा ती त्या बंगल्याकडे निघाली.

रात्रीचा अंधार आणि जंगलाचा सनसनाट तिच्या मनातली भीती वाढवत होता. तिच्या हातात एक टॉर्च होती, आणि तिच्या पायाखालील पायवाट ओली आणि निसरडी होती. ती बंगल्याजवळ पोहोचली तेव्हा तिच्या हृदयाचे ठोके वाढले. बंगला शांत होत. जणू ती तिची वाट पाहत होती. सायली विहिरीकडे गेली, तिचे पाय थरथरत होते.

"मी घाबरत नाही," तिने स्वतःला बजावले, पण तिचा आवाज कमकुवत होता.

तिने विहिरीकडे पाहिलं. पाणी शांत होतं, पण त्यात एक विचित्र गूढता होती.

अचानक, त्या पाण्यात एक सावली हलली, आणि सायलीचा श्वास अडखळला. "को... कोण आहे तिथे?" तिने हाक मारली, तिचा आवाज जंगलात गूंजला.

तेवढ्यात, पाण्यातून एक नाजूक, दर्दभरी गाण्याची लकेर बाहेर आली, "ये ना साजणा… माझ्याकडे ये…"

सायलीच्या अंगावर काटा आला, पण ती मागे सरकली नाही. ती तिथेच उभी राहिली, तिचे डोळे विहिरीवर खिळलेले होते. हळूहळू, विहिरीच्या पाण्यातून एक आकृती बाहेर आली. ती तीच स्वप्नात पाहिलेली भयंकर स्त्री होती. तिचे लांब, ओले केस चेहऱ्यावर पसरलेले, तिची त्वचा कुजलेली आणि पाण्यात भिजलेली, आणि तिच्या डोळयांच्या जागी दोन काळे खड्डे! तिच्या हातात निखिलचा मोबाईल चमकत होता, जणू तो चंद्रप्रकाशात जिवंत होता. सायलीचा श्वास घुसमटला, आणि ती मागे सरकली.

"तू... तू कोण आहेस?" ती घाबरलेल्या आवाजात ओरडली.

"मी कोण आहे?" त्या स्त्रीने कुजबुजत आणि कुत्सितपणे हसत उत्तर दिलं, तिचा आवाज पाण्याच्या खळखळण्यात मिसळला होता.

"मी कोण आहे ते तुला हळूहळू मी सांगेलच! आता ते महत्वाचं नहीं तू मला ज्या कामासाठी भेटायला आलीस सायली, ते व्हायला हवं. तुला सत्य समजायला हवं आहे, नाही का?"

सायलीच्या हृदयात भीती आणि धैर्य यांचा टकराव होत होता. ती थरथरत होती.

पण तिने स्वतःला सावरलं आणि म्हणाली, "हो... मला सत्य हवं आहे. निखिलसोबत काय झालं? तू... तू त्याला मारलंस? आणि का?"

त्या स्त्रीच्या ओठांवर एक क्रूर हसू उमटलं, आणि तिने मोबाईल सायलीकडे धरला. "हा घे, निखिलचा मोबाईल!" ती म्हणाली.

तिचा आवाज इतका थंड होता की सायलीच्या मणक्यातून शहारा गेला.

"यात तुझं सत्य लपलेलं आहे. मी मुद्दाम तो मोबाईल विहिरीत असा लपवला होता की पोलिसांच्या हाती लागू नये. आता ऐक, सायली... तुझ्या नवऱ्याने तुझ्याशी विश्वासघात केला होता."

"विश्वासघात?" सायलीने कातर स्वरात विचारलं, तिचे डोळे अश्रूंनी भरले. "काय म्हणतेस तू?"

"निखिलचे मुंबईत एक प्रेमप्रकरण होते," त्या भयानक दिसणाऱ्या स्त्रीने गुरगुरणाऱ्या आवाजात सांगितलं. तिचा आवाज क्रूर आणि तीक्ष्ण होता.

"मायाचं नाव ऐकलंस का तू? ती त्याची प्रेमिका होती. त्याने तुझ्याशी लग्न केलं, पण त्याचं हृदय मायाकडे गहाण होतं. आणि त्या रात्री... तो तुझा

खून करणार होता, सायली. तुला त्या कड्यावरून दरीत ढकलून देणार होता. तुझ्या आई-वडिलांच्या संपत्तीसाठी. पण मी त्याला थांबवलं.”

सायलीचा श्वास थांबला.

“नाही... तू खोटं बोलतेस!” ती किंचाळली, पण तिच्या मनात शंका दाटून आली. तिने थरथरत्या हातांनी त्या स्त्रीकडून मोबाईल घेतला. त्या स्त्रीच्या हाताचा स्पर्श इतका थंड होता की सायलीने शॉक लागल्यासारखा हात दूर केला.

तिने मोबाईल चालू केला, आणि त्यात निखिलचे शेवटचे कॉल्स पाहिले. तिथे मायाचं नाव होतं. त्या रात्री, जेव्हा निखिल बाहेर गेला होता, तेव्हा त्याने मायाला कॉल केला होता. सायलीने घाईघाईने मायाचे मेसेजेस आणि फोटो पाहिले. तिथे मायाचे अनेक फोटो आणि व्हिडीओ होते. मायाचं हसणं, तिचा लोभस आवाज, आणि निखिलसोबतचे त्यांचे जिव्हाळ्याचे क्षण. चॅटिंगमध्ये निखिल आणि मायाचं त्या भयंकर योजनेचं बोलणं होतं. सायलीचा खून, संपत्ती, आणि त्यांचं नवं आयुष्य!

“नाही...” सायली पुटपुटली, तिचे डोळे अश्रूंनी भरले. मोबाईल तिच्या हातातून खाली पडला, आणि ती विहिरीच्या काठावर कोसळली.

“निखिल... तू माझ्याशी असं केलंस?” तिचा आवाज दु:खाने आणि विश्वासघाताने फुटत होता.

त्या स्त्रीने तिच्याकडे पाहिलं, तिच्या काळ्या खड्ड्यासारख्या डोळ्यांत एक विचित्र समाधान होतं.

“मी त्याला शिक्षा दिली, सायली!” ती कुजबुजली.

"आता तुझं सत्य तुला कळलं आहे आणि हो, मी त्या मायाला पण या दुनियेतून नाहीसं केलं आहे.”

"काय?" सायली किंचाळली.

"हो. अन्यथा ती तुमच्याकडे पुण्याला यायला निघाली होती. आणखी त्यातून गुंतागुंत आणि प्रॉब्लेम निर्माण झाले असते. तुझ्यासाठी आणि इतरांसाठी सुद्धा...!"

सायलीने त्या स्त्रीकडे पाहिलं, तिच्या डोळ्यांत भीती आणि क्रोध यांचा मेळावा होता.

“पण काय? तू... तू कोण आहेस? तू मला मदत का केलीस?” तिने कसेबसे घाबरत विचारलं.

“माझे नाव माधुरी. माझ्याबद्दल मी तुला सविस्तर सांगेलच. मी तुला मदत केली म्हणून, तू सुद्धा मला एक मदत करायला हवी. त्याबद्दल मी तुला लवकरच सांगेन, आता मला जायचंय!” ती स्त्री म्हणाली.

"पण... कोणती मदत? थांब... थांबा... माधुरी!", सायली तिला थांबवणार एवढ्यात तिची आकृती हळूहळू पाण्यात मिसळू लागली आणि ती पुन्हा विहिरीत जाऊन नाहीशी झाली.

आता तिथे होता फक्त एक खोल अंधार! आणि एक आर्त स्वर, "ये ना साजणा...!"

सायली तिथे बसून राहिली, तिच्या हातात निखिलचा मोबाईल होता, आणि तिच्या मनात दु:ख आणि विश्वासघाताचं वादळ घुमत होतं. चंद्राचा प्रकाश त्या विहिरीवर पडला होता.

भाग 6: प्रवेश

पुण्याच्या गजबजलेल्या मॉलमध्ये सायलीच्या आई-वडिलांना त्यांच्या मुलीची मैत्रीण, नेहा, अचानक भेटली. ती खरेदी करत असताना त्यांनी तिच्याशी गप्पा मारल्या, आणि त्या गप्पांमधून एक धक्कादायक गोष्ट समोर आली.

“सायलीसोबत मुंबईला फिरायला? आणि मी?” नेहाने आश्चर्याने विचारलं, तिचे डोळे मोठे झाले.

“नाही, अंकल, ती माझ्यासोबत कुठेही गेली नाही. खरं तर, ती अलीकडे खूप बदलली आहे. काहीतरी लपवतेय, असं वाटतं.”

नेहाचे शब्द सायलीच्या आई-वडिलांच्या मनात खोलवर रुतले. सायलीचं वागणं गेल्या काही आठवड्यांपासून विचित्र झालं होतं. ती रात्री एकटीच पुटपुटत असे, कधी कधी स्वप्नात किंचाळत असे, आणि तिच्या डोळ्यांत एक अनामिक भीती दाटलेली असायची.

तिच्या वडिलांनी, श्री. देशपांडे यांनी, आपल्या जुन्या मित्राच्या ओळखीने एका खासगी गुप्तहेराची, फिल्टर नावाच्या डिटेक्टिव्हची, भेट घेतली.

फिल्टर हा एक रहस्यमयी माणूस होता. त्याचं खरं नाव कोणालाच माहिती नव्हतं, आणि त्याच्याकडे “शॅडो” नावाची एक गुप्त टीम होती, ज्यामध्ये अनेक कुशल गुप्तहेरांचा समावेश होता.

त्याच्या टीममधील प्रत्येक शॅडो एका खास कामासाठी प्रशिक्षित होता, आणि त्यात “लेडीज जेटपॅक्स” आणि "जेंटलमेन मिसाईल्स" ह्या दोन शाखा होत्या. लेडीज विभागात करीना नावाची एक चपळ आणि हुशार जेटपॅक होती. कधी कधी दोन्ही शाखेतील निवडक स्त्री पुरुष एकत्र करून त्यांची टीम बनायची.

आता सायलीच्या मागावर ठेवण्यासाठी फिल्टरने करीनाची निवड केली.

“करीना, ही केस सोपी नाही,” फिल्टरने तिला सांगितलं, त्याचा आवाज गंभीर आणि थंड होता. “सायली काहीतरी लपवतेय, आणि तिच्या मागे एक गडद रहस्य आहे. तू तिच्यावर नजर ठेव, पण सावध रहा. माथेरानच्या त्या बंगल्यात आणि विहिरीत काहीतरी भयंकर आहे.”

“बॉस, मी सायलीला सावलीसारखी फॉलो करेन,” करीना म्हणाली, तिच्या डोळ्यांत एक चमक होती.

तिने आपला चष्मा आणि बनावट केसांचा विग घातला, आणि सायलीच्या मागावर जाण्यासाठी निघाली.

दरम्यान, सायलीच्या स्वप्नात पुन्हा तीच भयंकर आकृती दिसली. माधुरी, विहिरीची सावली. रात्रीच्या गडद अंधारात, सायलीच्या स्वप्नात विहीर पुन्हा जिवंत झाली. चंद्राचा मंद प्रकाश त्या गूढ चिन्हांवर पडला होता, आणि विहिरीच्या काळ्या पाण्यातून माधुरीची आकृती हळूहळू बाहेर आली.

तिचे लांब, ओले केस तिच्या चेहऱ्यावर पसरलेले, तिची त्वचा कुजलेली आणि पाण्यात भिजलेली, आणि तिच्या डोळ्यांच्या जागी काळे

खड्डे. तिच्या हातात निखिलचा मोबाईल चमकत होता, आणि ती सायलीकडे पाहून हसली, तिचं हसू क्रूर आणि गूढ होतं.

"सायली..." माधुरीचा आवाज पाण्याच्या खळखळण्यात मिसळला होता. "तुला माझी कथा ऐकायची आहे, नाही का? मग पुन्हा माथेरानला ये... विहिरीकडे ये. मला तुझी मदत हवी आहे."

"माधुरी, तुला काय हवं आहे?" सायलीने स्वप्नात विचारलं, तिचा आवाज थरथरत होता. "तू मला का त्रास देत आहेस?"

"त्रास?" माधुरी हसली, तिचा आवाज जंगलात गूंजला. "मी तुला सत्य सांगितलं, सायली. निखिलने तुझ्याशी विश्वासघात केला. मायाने तुझा जीव घ्यायचा कट रचला. मी त्यांना शिक्षा दिली. पण माझी सुटका अजून बाकी आहे. तू मला मुक्त करशील, सायली. विहिरीत ये... आणि माझ्याकडे ये."

सायली घाबरून जागी झाली, तिचं हृदय धडधडत होतं. तिच्या कपाळावर घामाचे थेंब जमा झाले होते, आणि तिच्या मनात माधुरीचा आवाज गूंजत होता. तिने स्वतःला सावरलं आणि एक धाडसी निर्णय घेतला.

ती पुन्हा माथेरानला जाणार होती, त्या विहिरीजवळ, माधुरीच्या रहस्याचा शोध घ्यायला. तिने घरी खोटं सांगितलं की ती मैत्रिणींसोबत एका छोट्या ट्रिपला जात आहे, आणि ती एकटी माथेरानला निघाली. पण तिला माहिती नव्हतं की, फिल्टरची एक जेटपॅक शॅडो, करीना तिच्या मागावर आहे!

माथेरानच्या जंगलात रात्र गडद झाली होती. चंद्राचा मंद प्रकाश झाडांच्या फांद्यांमधून झिरपत होता, आणि बंगल्याच्या समोर असलेली ती प्राचीन विहीर एका भयंकर सावलीसारखी उभी होती. सायली, एका साध्या साडीत आणि डोक्यावर स्कार्फ घालून, विहिरीजवळ पोहोचली. तिच्या हातात

एक टॉर्च होती, आणि तिच्या पायाखालील ओली माती तिच्या सँडल्सला चिकटत होती. ती विहिरीच्या काठावर उभी राहिली, तिचे डोळे काळ्या पाण्यावर खिळलेले.

"माधुरी... तू इथे आहेस का?" तिने हलक्या आवाजात विचारलं, तिचा आवाज जंगलात घुमला.

करीना, सायलीपासून काही अंतरावर, एका मोठ्या वृक्षामागे लपली होती. तिच्या हातात एक लहान कॅमेरा होता, ज्याद्वारे ती सायलीच्या प्रत्येक हालचालीचं रेकॉर्डिंग करत होती. तिने आपला चष्मा आणि विग व्यवस्थित केला, आणि ती सायलीवर नजर ठेवत होती.

"ही मुलगी काय करतेय?" करीना स्वतःशीच पुटपुटली. "या विहिरीत काय आहे, ज्यामुळे ती वारंवार इथे येते?"

अचानक, विहिरीतून एक दर्दभरी गाण्याची लकेर आली. "ये ना साजणा… माझ्याकडे ये…"

सायलीचा श्वास अडखळला, आणि तिने खाली पाहिलं. पाण्याच्या पृष्ठभागावर एक सावली हलली, आणि त्या सावलीतून माधुरीची आकृती हळूहळू स्पष्ट झाली. पण यावेळी माधुरी बाहेर आली नाही.

तिचा आवाज विहिरीच्या खोल गर्भातून आला, "सायली... मला तुझी चाहूल लागली आहे. पण तू एकटी नाहीस. कोण आहे तुझ्यासोबत?"

सायलीने आजूबाजूला पाहिलं, पण तिला कोणीच दिसलं नाही. "मी एकटीच आहे, माधुरी," ती म्हणाली, तिचा आवाज थरथरत होता.

"तू मला का बोलावलंस? तुला माझ्याकडून काय हवं आहे?"

“खाली ये, सायली,” माधुरीचा आवाज आता अधिक तीव्र आणि आज्ञाधारक होता.

“विहिरीत ये. मला तुझी मदत हवी आहे. माझा आत्मा इथे अडकला आहे, या विहिरीच्या आणि या बंगल्याच्या परिघात. मला मुक्त कर!"

करीनाच्या अंगावर काटा आला. तिने आपला कॅमेरा स्थिर ठेवला, पण तिच्या हृदयाचे ठोके वाढले. “ही मुलगी खरंच विहिरीत उतरणार आहे?” ती स्वतःशीच पुटपुटली. ती झाडामागे लपली, आणि तिने सायलीच्या प्रत्येक हालचालीचं रेकॉर्डिंग सुरू ठेवलं.

सायलीने एक दीर्घ श्वास घेतला आणि विहिरीच्या काठावर उभी राहिली. तिने टॉर्च खाली ठेवली आणि विहिरीच्या दगडी काठावरच्या विटांच्या गॅप्सवर पाय ठेवत हळूहळू खाली उतरायला सुरुवात केली. तिचे हात थरथरत होते, आणि तिच्या साडीचा पदर ओल्या भिंतींना घासत होता.

विहिरीच्या आतला अंधार जणू तिला गिळंकृत करत होता, आणि तिच्या पायाखालील पाणी थंडगार होतं. “माधुरी... तू कुठे आहेस?” सायलीने कुजबुजत विचारलं, तिचा आवाज विहिरीच्या भिंतींवर घुमला.

करीना, झाडामागे लपलेली, सायली विहिरीत उतरताना पाहत होती. तिने आपला कॅमेरा सायलीवर फोकस केला, आणि तिच्या हृदयात एक विचित्र भीती दाटून आली.

“ही मुलगी वेडी झाली आहे का?” ती स्वतःशीच म्हणाली. पण तिला माधुरीचा आवाज ऐकू आला, आणि ती स्तब्ध झाली.

विहिरीच्या पाण्यात सायलीने डुबकी मारली, आणि त्या क्षणी तिला जणू एका वेगळ्या जगात खेचलं गेलं. पाण्याच्या खाली एक भयंकर आणि गूढ

विश्व होतं. एक काळा, अंतहीन अंधार, ज्यामध्ये असंख्य सावल्या तरंगत होत्या.

विहिरीच्या भिंतींवर अधून अधून मधून प्रकाश टिमटीम करत होता आणि त्यांच्या प्रकाशात सायलीला अनेक विचित्र हवेत तरंगणारे चेहरे दिसले. काही रडत होते, काही किंचाळत होते, आणि काही क्रूरपणे हसत होते. पाण्याच्या पृष्ठभागावरून एक विचित्र काळे धुके उठत होते, आणि त्या धुक्यातून माधुरीची आकृती पुन्हा प्रकट झाली. पण यावेळी ती अधिक स्पष्ट आणि भयंकर दिसत होती. तिचे केस जणू काळ्या सापांसारखे हलत होते, आणि तिच्या काळ्या खड्ड्यासारख्या डोळ्यांत एक गूढ शक्ती चमकत होती.

"स्वागत आहे सायली," माधुरीने सांगितलं, तिचा आवाज पाण्याच्या खळखळण्यात मिसळला होता. "तू माझ्या विश्वात आलीस. हे विहिरीचं गर्भाशय आहे. यात अनेक आत्मे तळमळत आहेत, सुटकेसाठी."

सायलीचा श्वास घुसमटत होता, पण तिने धैर्याने विचारलं, "तुला माझ्याकडून काय हवं आहे, माधुरी? तू मला सत्य सांगितलंस... निखिल आणि मायाचं सत्य. आता तुला काय हवं आहे?"

माधुरी हसली, तिचं हसू इतकं क्रूर होतं की सायलीच्या अंगावर काटा आला.

"माझा आत्मा या विहिरीत आणि या बंगल्याच्या परिघात अडकला आहे," ती म्हणाली.

"पण तुझ्या मदतीने मी मुक्त होऊ शकते. येणाऱ्या अमावस्येच्या रात्री, बारा वाजता, तुझ्या घरी टेरेसवर जाऊन आकाशाकडे बघत माझा मंत्र 1113 वेळा म्हण. तो मंत्र मी तुला सांगेन. तुझ्या आवाजाने माझी साखळी तुटेल,

आणि मी या विहिरीतून बाहेर पडू शकेन. मला बाहेरच्या जगात जाण्यासाठी आधी या विहिरीच्या परिसरातून मुक्ती हवी आहे. त्यानंतर मग मी फक्त तुलाच दिसेन, सायली... आणि मी तुला माझी कथा सांगेन. मला कुणी आणि का मारलं, आणि मी त्यांचा बदला तुझ्या मदतीने कसा घेणार आहे... सगळं सांगेन! मंत्र म्हण, सायली. आणि मला मुक्त कर. नाहीतर... तूही या विहिरीत अडकशील. कायमची!"

सायलीच्या डोळ्यांसमोर त्या काळ्या पाण्यात अनेक सावल्या हलत होत्या. काही तिच्याकडे हात पसरत होत्या, काही तिला ओढण्याचा प्रयत्न करत होत्या. ती घाबरली, पण तिने स्वतःला सावरलं.

"ठीक आहे," ती म्हणाली, तिचा आवाज थरथरत होता.

"मी तुझा मंत्र म्हणेन. पण तू मला खोटं बोलत नाहीस ना?"

माधुरीने एक क्रूर हसू हसत सांगितलं, "मी आत्मा आहे, सायली. माझं खोटं बोलण्याचं कारण नाही. पण सावध रहा कारण, मी सांगितलेल्या सूचना न पाळणे तुझ्यासाठी धोकादायक ठरू शकते. एकदा तू मला मदत केली की तुला मी एक विशिष्ट शक्ती देईन. आजच्या कलियुगात एक स्त्रीला स्वतःचे आणि इतर स्त्रियांचे रक्षण करण्यासाठी ती शक्ती तुला उपयोगी पडेल. तुला माहिती नाही, पण या विहिरीत खोल खोल आत गेल्यास एक वेगळी दुनिया आहे. एक वेगळे जग आहे. त्या जगातील काही अद्भुत शक्तींनी मला या विहिरीतून मुक्त होण्याचा मार्ग सांगितला. जेव्हा विहिरीच्या जवळ असलेल्या या बंगल्यात जेव्हा कुणी आपल्या बायकोला फसवणारा पुरुष येईल तेव्हा त्याला मारल्यानंतर मला माझ्या विहिरीतून मुक्तीचे आणि बाहेरच्या जगात जाऊन माझा स्वतःचा बदला घेण्याचे द्वार खुले होईल. तोपर्यंत मी वर्षानुवर्षे

याच विहिरीच्या आसपास भटकत होते. मग मी निखिलचे मायासोबत फोनवर बोलणे ऐकले. आणि त्याला मारले! मला विहिरीतून अशीही शक्ती मिळाली आहे की, माझ्या गरजेनुसार आणि इच्छेनुसार माझे छिन्न विच्छिन्न शरीर मी पाहिजे तेव्हा वापरू शकते. ते शरीर मी वापरत असताना ते कुणाला दिसावे, किंवा कुणाला नाही, यावर माझा पूर्ण ताबा आहे आणि आता तर तुझे शरीरसुद्धा मी वापरू शकते. माझे शरीर घेऊन मी तुझ्यासोबत असताना गरज पडल्यास मी तुझ्या शरीरात शिरले तर, माझे मृत शरीर कुणालाही दिसणार नाही किंवा दिसेल यावरही माझा ताबा आहे."

मग माधुरीने सायलीला मंत्र सांगितला.

एक प्राचीन, गूढ मंत्र, ज्याचे शब्द सायलीच्या मनात खोलवर रुतले.

“अमावस्येच्या रात्री, ठीक बारा वाजता,” माधुरीने पुटपुटलं.

“मंत्र जप संपल्यानंतर तिथे टेरेसवर माझी वाट पाहा. ” तिची आकृती हळूहळू पाण्यात मिसळली, आणि सायलीला एक थंड झटका जाणवला.

सायली पाण्यातून बाहेर आली, तिची साडी पूर्णपणे ओली आणि मातीने माखलेली होती. ती विहिरीच्या काठावर धडपडत चढली, तिचे हात थरथरत होते. तिने आपली टॉर्च उचलली आणि धावत आपल्या कारकडे गेली. तिच्या मनात माधुरीचा मंत्र आणि तिच्या कुटुंबाच्या गडद भूतकाळाचे प्रश्न घुमत होते. ती कारमध्ये बसली आणि पुण्याकडे निघाली, तिच्या डोळ्यांत भीती आणि संकल्प यांचा मेळ होता.

करीना, झाडामागे लपलेली, सायलीच्या प्रत्येक हालचालीचं रेकॉर्डिंग करत होती. तिने सायली विहिरीत उतरताना, पाण्यात डुबकी मारताना, आणि परत बाहेर येऊन कारमध्ये बसताना सगळं कॅमेऱ्यात कैद केलं.

“ही मुलगी काहीतरी भयंकर गोष्टीत अडकली आहे,” करीना स्वतःशीच म्हणाली. तिने आपला फोन काढला आणि फिल्टरला मेसेज पाठवला: “बॉस, सायली विहिरीत उतरली होती. काहीतरी गडबड आहे. व्हिडीओ पाठवतेय.”

माथेरानच्या गडद जंगलातून सायलीची कार पुण्याच्या दिशेने धावत होती. रात्रीचा अंधार रस्त्यावर पसरला होता, आणि चंद्राचा मंद प्रकाश झाडांच्या फांद्यांमधून झिरपत होता. सायलीच्या हातात स्टिअरिंग होतं, पण तिचं मन अजूनही त्या विहिरीच्या खोल गर्भात अडकलेलं होतं.

माधुरीचा क्रूर आवाज, त्या काळ्या पाण्यातील सावल्या, आणि त्या गूढ मंत्राचे शब्द तिच्या मनात गूंजत होते. तिची साडी अजूनही ओली होती, आणि तिच्या मनगटांवरच्या बांगड्यांचा खणखणाट रात्रीच्या शांततेत एक भयंकर लय निर्माण करत होता. ती गाडीत सारखी "अमावस्या... मंत्र... टेरेस... माधुरीची विहिरीतून मुक्ती..." असे भारावल्यासारखी बडबडत होती. ती घरी जाऊन पोहोचली आणि चावीने दार उघडून घरी चुपचाप बेडवर जाऊन झोपली.

तिच्या मागे पुण्याला जाऊन करीना पण आपल्या घरी जाऊन पोहोचली. सकाळी मेसेज करून फिल्टरने सायलीच्या आई वडिलांना त्याबद्दल सांगितले की कशी सायली माथेरानला त्या बंगल्यात जाऊन विहिरीत उतरली आणि काही वेळाने परत आली.

सायली नाश्त्याच्या टेबलवर आली तेव्हा तिला संशय येऊ नये म्हणून ती रात्री कुठे होती हे मुद्दाम विचारले नाही.

पण सायलीच्या नकळत तिच्या गाडीत फिल्टरने एक पॉवरफुल मायक्रोफोन लावला होता ज्यात सायलीची अमावस्या आणि मंत्राबद्दलाची

बडबड रेकॉर्ड झाली होती. तीसुद्धा करीनाने फिल्टरला पाठवली होती जी त्याने सायलीच्या आई वडिलांना पाठवली होती.

त्यामुळे फिल्टरने आपली दुसरी जेटपॅक शॅडो रवीना हिला सायलीच्या समोरच्या जवळच असलेल्या उंच बिल्डिंगच्या टेरेसवर बिल्डिंगच्या कमिटीची परवानगी घेऊन बिल्डिंग मधील इतर कुणाला कळू न देता पाण्याच्या टाकीवर लपून राहण्याची परवानगी घेतली.

आणि सायलीच्या बिल्डिंगच्या टेरेसवर करीना सोलरच्या पाण्याच्या टाकीमागे लपून राहणार होती.

हे सर्व सायलीच्या जिवाला धोका पोहोचू नये यासाठी होते. तसेच त्या विहिरीतील शक्ती नेमकी काय आहे, खरेच शक्ती आहे की मग सायलीच्या मनावर परिणाम झाला आहे आणि त्यातून सायलीला बाहेर कसे काढता येईल यासाठी हे सगळे नियोजन करण्यात आले होते.

भाग 7: जप

अमावस्येच्या त्या भयंकर रात्री, पुण्याच्या आकाशात एकही किरण दिसत नव्हता. चंद्र लपला होता, आणि तारेही जणू त्या गडद काळोखात हरवले होते. सायलीच्या घराभोवती एक अनामिक शांतता पसरली होती, जणू शहरातील सगळे आवाज त्या रात्रीच्या गर्भात गिळंकृत झाले होते. वाऱ्याची एक सनसनाटी झुळूक घराच्या भिंतींना धडकत होती, आणि दूर कुठेतरी कुत्र्यांचा भुंकण्याचा आवाज ऐकू येत होता. एक भयाण, एकाकी आवाज, जणू ते कुत्रे एखाद्या अदृश्य शक्तीला बघून घाबरत होते.

सायलीच्या मनात माधुरीचा मंत्र घुमत होता, ज्याचे शब्द तिच्या ओठांवर आता आपोआप येत होते. पण ती एकटी नव्हती; तिच्या घरात तिचे आई-वडील झोपले होते, आणि त्यांना तिच्या या गुप्त योजनेची चाहूलही लागू नये म्हणून ती हळूच आवाज न करता टेरेसकडे निघाली.

सायलीच्या बिल्डिंगच्या टेरेसवर करीना सोलरच्या टाकीमागे आधीच लपून बसली होती आणि तिकडे समोरच्या बिल्डिंगच्या टेरेसच्या पाण्याच्या टाकीवर रविना बसली होती. दोघींनी मोबाईल व्हायब्रेशनवर ठेवले होते.

टेरेसवर पाऊल ठेवताच एक थंड वारा सायलीच्या चेहऱ्यावर धडकला, आणि तिच्या साडीचा पदर उडू लागला. टेरेस जुनं होतं. त्याच्या कडेला जुन्या कठड्यावर वेली चढल्या होत्या, आणि मध्यभागी एक मोडकी लाकडी खुर्ची

आणि सोफा पडले होती. ते तिच्या आजोबांचे होते, आणि वर्षानुवर्षे तिथे एक छोट्या शेडच्या रुममध्ये ठेवलेले होते.

सायली त्या आरामखुर्चीवर बसली, तिचे हात थरथरत होते.

अमावस्येच्या त्या काळया रात्री, आकाश इतकं गडद होतं की तिला तिचे स्वतःचे हातही दिसत नव्हते. दूर शहराचे दिवे मंद चमकत होते, पण ते जणू एखाद्या भयाण स्वप्नातील चमक वाटत होते.

आता ती आराम खुर्ची पुढे मागे पायाने हलवू लागली. छोट्या शेडच्या रुममधल्या समोरच्या दारातून चंद्राची आकाशातली रिकामी जागा दिसत होती.

तिच्या मनात माधुरीचा चेहरा तरळला. तिचे ते काळया खड्ड्यासारखी डोळे, क्रूर हसू, आणि कुजबुजता आवाज!

तिने डोळे मिटले आणि माधुरीने सांगितलेला मंत्र म्हणायला सुरुवात केली.

“ओम कालरात्र्ये स्वाहा... ओम अंधकाराय नमः... ओम माधुर्ये मुक्ती देहि...”

100 वेळा ती तो मंत्र सहज म्हणाली, पण नंतर तिच्या मनात विचित्र गोष्टी घडू लागल्या.

मंत्राच्या प्रत्येक उच्चारणाने, टेरेसवरचा वारा वेगाने सुटू लागला, जणू तो मंत्राच्या शब्दांना ओढत होता. तिच्या कानात एक दर्दभरी गाण्याची लकेर ऐकू येऊ लागली.

“ये ना साजणा… माझ्याकडे ये…”

माथेरानच्या विहिरीतून काळया पाण्याचे तुषार हवेत उडू लागले.

माधुरीचा आवाज, जो आता टेरेसवर गूंजत होता, जो फक्त सायलीलाच ऐकू येत होता.

500 व्या वेळी, सायलीला जाणवलं की तिच्या भोवती त्या रात्री विहिरीत दिसलेल्या सावल्या आणि चेहरे हलू लागले आहेत.

तिकडे विहिरीतून पाण्याच्या फवाऱ्यातून माधुरीची भयानक आकृती बाहेर निघाली आणि विहिरीच्या मधोमध वर येऊन तरंगू लागली.

बाजूच्या बंगल्यात राहायला आलेल्या कुटुंबातील खिडकीजवळ झोपलेल्या लहान मुलाला अचानक जाग आली आणि त्याने खिडकी उघडून पाहिले असता त्याला विहिरीच्या आजूबाजूला काहीतरी विचित्र जाणवले व दिसले काहीच नाही.

सायलीच्या टेरेसच्या कडेला असलेल्या वेलींमधून काहीतरी सरसरलं, जणू काळे साप तिच्याकडे सरपटत येत होते. तिच्या मोडक्या खुर्चीने कुरकुरायला सुरुवात केली, आणि तिच्या पायाखालील सिमेंटच्या मजल्यावरून एक थंडगार झटका गेला.

“नाही... हे भास आहेत,” ती स्वतःला समजावत पुटपुटली, पण तिचे ओठ मंत्र म्हणत राहिले.

700 व्या वेळी, तिच्या डोळ्यांसमोर एक भयंकर दृश्य तरळलं. विहिरीच्या काळ्या पाण्यातून हात बाहेर येत होते, कुजलेले हात, ज्यांच्या नखांवर रक्त साचलेलं होतं. ते हात तिच्याकडे पसरत होते, जणू तिला ओढण्याचा प्रयत्न करत होते.

“ओम कालरात्र्ये स्वाहा...”

विहिरीतील जोखडातून मुक्त झाल्याचा आनंद चेहऱ्यावर पसरलेला माधुरीचा आत्मा बंगल्याच्या जवळच्या झाडावर जाऊन बसला. तिला तिथे वेगळेच वाटत होते. मग त्या झाडावरून तिने वर हवेत उंच उडी घेतली. सायली जसजसे मंत्र म्हणत होती तसतशी ती उंच उंच हवेत उडत होती.

सायलीने 900 वी वेळ म्हणताच, टेरेसवर एक विजेचा कडकडाट झाला, जणू आकाश फाटलं होतं. पण अमावस्येची रात्र होती. कुठून आली ही वीज? तिच्या कानात माधुरीचा कुजबुजता आवाज गूंजला, “चांगलं करत आहेस, सायली... अजून थोडं... मला मुक्त कर...”

तिच्या मनगटांवरच्या बांगड्या आपोआप खणखणू लागल्या, जणू त्या मंत्राच्या तालावर नाचत होत्या. 1000 व्या वेळी, तिच्या डोळ्यांसमोर माधुरीचा चेहरा स्पष्ट झाला. ती क्रूरपणे हसत होती, तिचे काळे खड्डे सायलीच्या आत्म्याला भेदत होते.

“आता शेवटच्या 113 वेळा...”

माधुरीची आकृती आता हवेतून पर्वतांवरून उड्या मारत पुण्याकडे निघाली होती.

सायली पुटपुटली, तिचा आवाज आता कमजोर आणि घाबरलेला होता.

1113 व्या वेळी, जेव्हा तिने शेवटचा मंत्र म्हणून संपवला, टेरेसवर एक भयंकर गडगडाट झाला. वारा इतका वेगवान झाला की तिची साडी उडू लागली, आणि तिच्या खुर्चीने एक भयानक कर्कश आवाज काढला, जणू ती तुटणार होती.

तिच्या कानात माधुरीचा विजयी हसण्याचा आवाज गूंजला, “धन्यवाद, सायली... आता मी मुक्त आहे! इकडे बघ! वर!"

सायलीने वर बघितले. तिला माधुरी दिसली.

"तु मला मुक्त केलेस. मी फक्त तुलाच दिसेल आणि तुलाच स्पर्श करू शकेल. माझा बदला पूर्ण करण्यासाठी आता तुझी आवश्यकता आहे!"

"कोणता बदला?"

"मी सांगते तुला सगळे. आता मी रात्रभर टेरेसवरच राहते. तू खाली जा. झोप. सकाळी नेहमीप्रमाणे तुझा नवीन जॉब कर. नेहमीसारखी रहा. मी तुझ्यासोबत असेनच. मी तुला सांगेन वेळोवेळी माझी कथा आणि तुला काय करायचे ते!"

आता रवीना आणि करीना यांना सायली आपोआप खाली येऊन अलगद टेरेसवर उतरताना दिसली. दोघी जणींनी फोनवर एकमेकांना कॉन्टॅक्ट केला. दोघीही घाबरल्या होत्या. पोलिस आणि कोर्ट भुताचे अस्तित्व मानत नसते व इथे त्या वादात न पडता दोघींना फिल्टरला जे घडले ते सांगणें आवश्यक होते आणि सायली कडून तो आत्मा काही गुन्हा तर करवून घेत नाही ना ते बघणे आणि टाळणे आवश्यक होते.

आणि अचानक, सगळं शांत झालं.

टेरेसवर पुन्हा तीच अमावस्येची काळी शांतता पसरली, पण सायलीच्या हृदयात एक अनामिक भीती दाटून आली होती.

तिने माधुरीला बाय केले आणि खाली गेली. तिच्या मागोमाग करिना हळूच उतरली. सायली तिच्या बेडरूममध्ये पाय न वाजवता गेली आणि तिने आतून हळूच दार बंद केले.

करीना सायलीच्या आई वडिलांच्या खोलीत गेली. तिने त्यांना सगळे सांगितले. फिल्टर आणि दोघीजणी सगळे सांभाळून घेतील आणि सायलीला काहीही होणार नाही असे आश्वासन दिले. नंतर करीना त्यांच्या घरापासून दूर पार्क केलेल्या तिच्या बाईकजवळ हळूच गेली.

तिने बाजूच्या बिल्डिंगमधील रविनाला सोबत मागे बसवले आणि तिथून शक्यतो गल्लीत कुणाला न कळू देता निघून गेली.

सकाळी फ्रेश झाल्यानंतर दोघीजणी फिल्टरकडे गेल्या आणि तिघे पुढची रणनीती आखू लागले. वेळोवेळी सायली घरातून बाहेर जायला त्याबद्दल सायलीचे आई वडील फिल्टर आणि टीमला माहिती पुरवणार होते.

भाग 8: आठवण

आपल्या विहिरीत शांतपणे खोलवर काळया पाण्यात तरंगत माधुरी आपल्या जीवनातल्या जिवंत असतानाच्या घटना आठवत होती.

सुमारे दोन दशकांपूर्वी, मुंबईजवळच्या अंबरनाथ शहरात, जिथे दिवसभर केमिकल फॅक्टरींच्या चिमण्या काळा धूर ओकत असायच्या आणि रसायनांच्या तीक्ष्ण वासाने हवा दूषित झाली होती, तिथे एक साधी पण मनमोहक तरुणी रहात होती, माधुरी. अंबरनाथ हे शहर तेव्हा एका वेगळ्या युगात असल्यासारखे वाटायचं: एकीकडे श्रीमंतांचे आलिशान बंगले आणि दुसरीकडे गरीब कामगारांच्या झोपड्या, ज्या फॅक्टरीच्या कठोर आवाजात दिवस काढायच्या. माधुरीचे वडील, दारा हिरवे, नाल्गोरिया केमिकल फॅक्टरीत एक सामान्य वर्कर होते. फॅक्टरी ही शहराच्या मध्यभागी उभी होती. तिच्या उंच चिमण्या आकाशाला भेदत असायच्या, आणि रसायनांच्या टँकमध्ये सतत खळखळाट चालू असायचा. दारा दिवसरात्र त्या दुर्गंधात घालवायचा, त्याच्या हातांवर रसायनांच्या जखमा आणि त्याच्या चेहऱ्यावर थकव्याच्या रेषा असायच्या. माधुरीला त्याच्या कष्टाची जाणीव होती, पण तिच्या स्वप्नांमध्ये ती एक उज्ज्वल भविष्य बघायची. कॉलेजमध्ये जाणे, शिकणे, आणि एक दिवस तिच्या वडिलांना त्या फॅक्टरीच्या गुलामीतून मुक्त करणे!

कॉलेज हे माधुरीसाठी एक वेगळं जग होतं. दादाभाई कॉलेज, जे शहराच्या मध्यभागी उभं होतं, तिथे हिरवीगार मैदानं आणि जुन्या इमारती होत्या. तिथेच तिची भेट मोहनशी झाली. मोहन हा श्रीमंत घराण्यातला तरुण

होता. त्याचे वडील, विनीत पानवळे, शहरातील मोठे बिझनेसमन होते, ज्यांचा अंबरनाथमधील अनेक फॅक्टरींच्या साखळीवर ताबा होता. विनीतचा बंगला शहराच्या श्रीमंत भागात होता. उंच कठडे, हिरवीगार बाग आणि कारचा ताफा. मोहनचा चेहरा देखणा, त्याच्या बोलण्यात एक आकर्षक आत्मविश्वास, आणि त्याच्या डोळ्यांत एक खोडकर चमक!

एकदा कॉलेजच्या कॅन्टीनमध्ये, जिथे विद्यार्थ्यांचा गोंगाट आणि चहाच्या कपांच्या खणखणाटात सगळं मिसळून जात असतं, तिथेच दोघांची नजरानजर झाली. माधुरी एकटी बसली होती, तिच्या हातात एक पुस्तक आणि तिच्या चेहऱ्यावर एक निरागस हसू! मोहन तिच्याकडे रोखून पाहत होता.

"ए, तू काय बघतेस इतक्या वेळ?" मोहनने हसत माधुरीला विचारलं, त्याच्या हातात चहाचा कप घेऊन तो तिच्या टेबलजवळ आला. त्याच्या डोळ्यांत एक खोडकर चमक होती, जणू तो एक एखादा खेळ सुरू करत होता.

माधुरी लाजली, तिचे गाल लाल झाले. "काही नाही... तू इतका हसतोस, म्हणून. तुझं हसू... किती गोड आहे. जणू सगळ्या दुनियेचा आनंद त्यात भरलाय."

"गोड? मग तू पण एकदा असे हास्य ट्राय करून बघ," मोहनने चटपटीत उत्तर दिलं, आणि त्याने तिच्या समोर बसत म्हटलं, "मी मोहन. आणि तू?"

"मी माधुरी," तिने हसत सांगितलं, तिच्या डोळ्यांत एक नवीन चमक आली. "तू कुठल्या क्लासमध्ये?"

त्या एका भेटीने सुरुवात झाली. मग सुरू झाल्या गुप्त भेटी. कॉलेजच्या मागच्या मैदानात, झाडांच्या सावलीत ते एकमेकांना प्रेमपत्र देत असत. "माधुरी, तू माझे जग आहेस," मोहन म्हणायचा, त्याचा आवाज मऊ आणि प्रेमळ होता.

“मी तुझ्याशिवाय जगू शकत नाही.”, तो नेहेमी म्हणायचा.

“आणि मी तुझ्याशिवाय,” माधुरी उत्तर द्यायची, त्याच्या हातात त्याचा हात धरून.

ते दोघे स्वप्न बघायचे. एक छोटं घर, एक सुखी कुटुंब, आणि एक नवं आयुष्य.

पण हे प्रेम लपून राहणार नव्हतं. विनीत पानवळे यांचा सेक्रेटरी, रमेश, याने एकदा माधुरी आणि मोहनला फॅक्टरीजवळच्या एका छोट्या उद्यानात सोबत पाहिलं. उद्यान हे शहराच्या किनाऱ्यावर होतं. तिथे हिरवीगार गवत, छोटी छोटी फुलझाडं, आणि एक छोटासा तलाव, ज्यात पाणी शांतपणे हेलकावत असायचं. रमेश तिथे योगायोगाने आला होता, पण त्याने दोघांना हात धरून बोलताना पाहिलं. रमेश एक विश्वासू आणि चलाख नोकर होता. त्याच्या डोळ्यांत नेहमी एक सावध नजर असायची. त्याने लगेच कॅमेरा काढला आणि फोटो काढले.

दुसऱ्या दिवशी, विनीतच्या ऑफिसमध्ये, जे उंच काचेच्या भिंती आणि महागड्या फर्निचरने सजलेलं होतं, रमेशने सगळं विनीतला सांगितलं.

“साहेब, मोहन साहेब एका गरीब मुलीसोबत फिरत आहेत,” रमेश म्हणाला, त्याच्या हातात फोटो होते.

“ती दारा हिरवेची मुलगी आहे. त्या फॅक्टरी वर्करची.”

विनीत पानवळे यांचा चेहरा रागाने लाल झाला. त्याने टेबलावर हात आपटला. त्याच्या आवाजात क्रोध ओतप्रोत भरला होता.

“गरीब मुलगी? माझ्या मुलासोबत? हे होऊ शकत नाही! त्या मुलीला आणि तिच्या कुटुंबाला धडा शिकव.”

विनीतने लगेच पाळत ठेवायला सुरुवात केली. माधुरी आणि मोहनच्या भेटींची नोंद झाली, आणि फोटो गोळा झाले. रमेशने गुप्तपणे माधुरीच्या घराजवळ पाळत ठेवली. त्या छोट्या झोपडीत, जिथे दारा आणि त्याची कुटुंब राहत होतं तिथे गुप्तपणे लोक येऊ जाऊ लागले.

एकदा रात्री, माधुरी आणि मोहन एका पुलावर भेटले, तेव्हा रमेश तिथे लपला होता, आणि त्याने त्यांचं बोलणं ऐकलं.

"मोहन, मी तुझ्याशिवाय जगू शकत नाही," माधुरी म्हणाली, तिचा आवाज प्रेमाने भरलेला होता.

"आणि मी तुझ्याशिवाय," मोहनने उत्तर दिलं.

विनीतचे तीन गुंड, ज्यांचे चेहरे क्रूर आणि हातावर साखळ्या गुंडाळलेल्या होत्या, ते दारा हिरवे यांच्या घरी पोहोचले. दाराचे घर हे एक छोटी झोपडी होती. भिंती मातीच्या, छत टिनपत्र्याचं, आणि दरवाजा एक जुन्या लाकडाचा. रात्रीच्या वेळी गुंड आले, आणि त्यांनी दाराला धरून धमकावलं!

"ऐ, दारा! तुझी मुलगी माधुरी माझ्या साहेबांच्या मुलाला फसवतेय," एक गुंड कर्कश आवाजात म्हणाला, त्याच्या हातात लोखंडी साखळी हलत होती. त्याचा चेहरा अंधारात अधिक भयंकर दिसत होता.

दारा घाबरला, त्याच्या डोळ्यांत भीती दाटून आली. तो घराच्या दारात उभा राहिला, त्याच्या मागे माधुरी लपली होती.

"नाही, साहेब... माधुरी असं काही करणार नाही. ती फक्त कॉलेजात शिकतेय," दारा थरथरत म्हणाला, त्याचा आवाज कमजोर होता.

"शिकतेय? की प्रेम करतेय?" दुसरा गुंड हसला, एक भयाण हसू, आणि त्याने दाराला उचलून उभं केलं आणि भिंतीला धरून दाबलं.

“मोहनला तिच्यापासून दूर ठेव. नाहीतर तुझ्या फॅक्टरीतल्या नोकरीचं काय होईल, आणि तुझ्या मुलीचं काय होईल, ते तूच ठरव.”

तिसरा गुंड एक चमकणारा चाकू काढून दाखवत म्हणाला, “हे काय आहे दिसलं का?”

दारा थरथरला, आणि गुंड धमकावून निघून गेले तेव्हा त्याने माधुरी आणि मोहनला एके ठिकाणी बोलावलं. एका छोट्या मंदिरात. ते मंदिर जुनं होतं. त्याच्या भिंतींवर कोरीव काम होतं. तिथे, चंद्राच्या प्रकाशात, दाराने दोघांना विनंती केली.

“माधुरी, मोहन... हे प्रेम करणे सोडा,” दारा म्हणाला, त्याचा आवाज दु:खाने भरलेला होता.

“तुम्ही दोघे वेगवेगळ्या जगातले आहात. विनीत साहेब खूप शक्तिशाली आहेत. आम्ही खूप गरीब आहोत.” त्याच्या डोळयांत अश्रू तरळले.

माधुरीच्या डोळयांत अश्रू आले. “बाबा, मी मोहनशिवाय जगू शकत नाही. तो माझा सर्वस्व आहे,” ती म्हणाली, तिचा आवाज कातर होता.

मोहनने माधुरीचा हात धरला. “काका, आम्ही फक्त एकमेकांसाठी जगणार. तुम्ही आम्हाला आशीर्वाद द्या,” तो ठामपणे म्हणाला.

दाराने डोके हलवलं. “नाही, मुलांनो. हे शक्य नाही. मी तुम्हाला विनंती करतो, हे प्रेम विसरा.”

पण दोघांनी नकार दिला.

“आम्ही पळून जाऊ,” मोहन म्हणाला, त्याचा आवाज ठाम होता.

“आम्ही एकमेकांशिवाय राहू शकत नाही.”

दारा चिंतेत पडला.

दाराचे दूरचे चुलत काका, दगडू काजवे, बदलापूरहून अंबरनाथला आले. बदलापूर हे एक छोटं गाव होतं, जिथे होती हिरवी शेतं आणि छोटी छोटी घरे! दगडूचा स्वभाव क्रूर होता. दगडू एक गुंड प्रवृत्तीचा माणूस होता. त्याच्या चेहऱ्यावर नेहमी एक क्रूर हसू, त्याच्या डोळ्यांत लोभ दिसायचा. दगडू आणि दारा यांचे संबंध चांगले नव्हते. दगडू दाराचा तिरस्कार करायचा, कारण दारा साधा आणि प्रामाणिक होता.

“तू नेहमी गरीब राहशील, दारा, आणि गरीबच मरशील” दगडू म्हणायचा.

खरे तर रमेशच्या मदतीने दगडू आणि दारा यांचे वैर शोधून विनीत पानवळे यांनी एक डाव आखला होता. त्यांनी दगडूला हाताशी धरलं, पैशांची लालच दाखवली, आणि माधुरीला मारण्याचा प्लॅन रचला. विनीतच्या ऑफिसमध्ये, जिथे महागड्या चंदनाच्या खुर्च्या आणि झगमगीत प्रकाश होता, तिथे दगडूला बोलावलं गेलं.

“दगडू, तू माझा हुकूम पाळ,” विनीतने दगडूला सांगितलं, त्याच्या डोळ्यांत क्रोध चमकत होता.

“मोहनचा विश्वास संपादन कर. त्याला माधुरीपासून दूर कर. आणि जर गरज पडली, तर त्या मुलीला संपव.”

दगडूने हसत मान डोलावली, त्याच्या डोळ्यांत लोभ चमकला.

“साहेब, मी करेन. पण पैसा आधी,” तो म्हणाला, त्याचा आवाज लोभी आणि क्रूर होता. विनीतने एक जाड पाकीट दगडूच्या हातात ठेवलं. "हा घे पहिला हप्ता. बाकी काम झाल्यावर. आणि लक्षात ठेव, हे गुप्त राहायला हवं.”

दगडूला विनीतने आपल्या व्यावसायिक वजनाचा वापर करून फॅक्टरीत सुपरवायझर म्हणून काकाला लावले. दगडूने मोहनला हळूहळू आपल्या जाळ्यात ओढलं. त्याची छोटी मोठी कामे तो करून देऊ लागला. त्याच्या कलाने घेऊ लागला. मोहाच्या वडिलांच्या पश्चात मोहनला भेटू लागला. एकदा फॅक्टरीच्या कॅन्टीनमध्ये, कामगारांच्या घामाच्या वासात आणि मशिनांच्या गोंगाटात, दगडूने मोहनला बोलावले.

"मोहन, माधुरी माझी आवडती पुतणी आहे," दगडू म्हणाला, त्याच्या आवाजात एक बनावट आपुलकी होती.

"तुझ्या माधुरी साठीच्या प्रेमासाठी मी काहीही करेन. सांग, काय हवं आहे तुला?"

मोहनने हसत सांगितलं, "काका, माधुरी माझं सर्वस्व आहे. पण तिचे वडील आणि माझे वडील आमच्या प्रेमाला विरोध करतात."

दगडूने खांद्यावर थोपटलं. "चिंता करू नकोस, बाळा. मी सगळी व्यवस्था करतो. मी तुझ्यासाठी जिवाची बाजी लावेन."

मोहन दगडूला आदर्श मानू लागला. माधुरी सुद्धा खुश होती.

"काका, तुम्ही इतके साहसी आहात," मोहन म्हणायचा, त्याचा आवाज आदराने भरलेला होता.

"तुम्ही आमच्या प्रेमात मदत कराल ना?", माधुरीने एकदा विचारले.

"नक्की, बाळा," दगडू हसत म्हणाला. त्याच्या मनात मात्र क्रूर योजना चालू होत्या.

"माधुरी, मी तुझा काका आहे, मी तुझ्यासाठी काहीही करेन."

भाग 9: धोका

एकदा रात्री, विनीतच्या योजनेनुसार माधुरी आणि मोहन जेव्हा दगडूच्या सांगण्यावरून जंगलात गुप्त ठिकाणी भेटले, तेव्हा त्याचे गुंड तिथे आले. ते जंगल हे गडद आणि भयाण होतं. झाडांच्या सावल्या लांब पसरलेल्या, आणि रात्रीच्या कीटकांचा आवाज गुंजत होता.

“शेवटची धमकी, मोहन,” एक गुंड म्हणाला, त्याच्या हातात चाकू चमकत होता.

त्याचा चेहरा अंधारात अधिक भयंकर दिसत होता.

“त्या मुलीला सोड. नाहीतर दोघांचा शेवट होईल. आमचे साहेब क्षमा करणार नाहीत.”

माधुरी घाबरली घाबरला, तिने मोहनला घट्ट धरलं.

“तुम्ही आम्हाला धमकावता? मी पोलिसांना सांगेन!”

गुंड हसला. ते एक भयाण हास्य होते.

“सांग, बाळा. जरूर सांग. पण तेव्हा उशीर झाला असेल. त्यानंतर तुझ्या माधुरीचं काय होईल, ते जरा बघ.”, चमकता चाकू दाखवत तो म्हणाला.

"उद्यापासून माधुरीचा नाद कायमचा सोडायचा, काय समजला?"

असे समजावून ते गुंड निघून गेले.

गुंड गेले तेव्हा माधुरी रडली.

“मोहन, मी घाबरले आहे. आपण काय करू?”

मोहनने तिचा हात धरला.

“घाबरू नकोस. आपण तुझ्या दगडू काकाला विचारू. तो काहीतरी मार्ग सुचवेल.”

दुसऱ्या दिवशी, मोहनला भेटून तो म्हणाला, “मोहन, काळजी करू नको. मी तुम्हाला पळून जायला मदत करतो. माथेरानचा एक बंगला मी बुक केलाय. जुना, एकांत असलेला. तिथे लपून राहा. मी गाडीची व्यवस्था करतो. नंतर इथे मी सांभाळून घेईन.”

मोहन दगडूच्या पाया पडत म्हणाला. “काका, तुम्ही खरंच देवमाणूस आहात!”

रातोरात दगडूने एक जुनी, धुळकट गाडी आणली गेली, आणि माधुरी-मोहन माथेरानला निघाले.

माथेरान हे एक शांत हिल स्टेशन होतं. घनदाट जंगल, थंड हवा, आणि त्या जुन्या बंगल्यांचा एकांत. तो बंगला पर्वताच्या कड्यावर उभा होता, त्याच्या भिंतींवर वेली चढलेल्या, आणि समोर प्राचीन विहीर होती.

तीन दिवस ते तिथे राहिले.

स्वप्नाळू प्रेमी जोडपं, जणू ते सगळे जग विसरले.

रात्री, चंद्राच्या प्रकाशात, ते प्रेमाच्या आणाभाका घेतल्या.

बंगल्याच्या बाल्कनीत, जिथे थंड वारा सुटला होता, मोहन माधुरीचा हात धरून म्हणाला, “माधुरी, मी तुझ्याशिवाय जगू शकत नाही.”

माधुरीने त्याच्या खांद्यावर डोके ठेवलं. “हो, मोहन. हे जग आपलं आहे. मी तुझ्यासाठी काहीही करेन.”

पण दगडूही त्या दिवशी गुपचूप तिकडे पोहोचला.

रात्रीच्या अंधारात, जेव्हा माधुरी झोपली होती, दगडूने मोहनला खिडकीतून हळूच तोंडावर बोट ठेऊन एकटेच बाहेर बोलावले.

बंगल्याच्या मागच्या बाजूला, विहिरीजवळ, दगडूने त्याला काही फोटो दाखवले. माधुरी आणि बदलापूरच्या एका तरुणाचे सोबत असतानाचे बनावट फोटो.

“मोहन, मी तुला एक गोष्ट सांगतो,” दगडू म्हणाला, त्याच्या आवाजात बनावट दु:ख होते.

“माधुरी तुझ्याशी खोटं बोलतेय. तिचं बदलापूरच्या एका तरुणाशी अफेयर आहे. हे फोटो बघ. ती तुझ्या पैशांसाठी तुझ्याशी प्रेमाचे नाटक करते आहे. नंतर तुला मारून तुझी आणि तुझ्या वडिलांची सगळी संपत्ती ती हडपून त्या तरूणासोबत पळून जाईल.”

मोहनच्या डोळ्यांत संशय दाटून आला. फोटो पाहताना त्याचा चेहरा कठोर झाला.

मग मोहनने एक लांबलचक बनावट कथा त्याला सांगितली. क्षणाक्षणाला मोहनच्या चेहेऱ्यावर माधुरी विषयी तिरस्कार आणि संशय दाटून आला.

“काका, हे खरं आहे का? माधुरी असं करेल असं वाटलं नव्हतं?”

“हो, बाळा, दुर्दैवाने ते खरं आहे.” दगडूने सांगितलं, त्याच्या मनात मात्र क्रूर आनंद होता.

“तिने तुला फसवलं आहे. आता तू काय करशील? तिला शिक्षा द्यायला हवी. तिला संपवायला हवे. मी त्यासाठी एक युक्ती शोधली आहे.”

मोहनचं आता संपूर्ण मतपरिवर्तन झालं. त्याचं मन माधुरी विरुद्ध झालं होतं.

तो रागाने भरला. “हो, काका. मी तिला संपवेन. तिला शिक्षा करेन”

मोहनला दगडूने प्लॅन सांगितला.

मोहनने आत जाऊन माधुरीला सांगितलं, “माधुरी, या बंगल्यात आपल्यासाठी मारेकरी येणार आहेत, अशी बातमी एका खात्रीलायक व्यक्तीने आणली आहे. तो आताच मला ती बातमी सांगून निघून गेला. आपण आता वाचणार नाही.

इथून कुठेही गेले तरीही पोलिस आपल्याला शोधत आहेत. ठिकठिकाणी आपले पोस्टर लावले गेले आहेत. आपली दोघांची खूप बदनामी झाली आहे. मारेकरी किंवा पोलिस यांच्या हातून मरण्यापेक्षा किंवा ते लोक आपल्याला एकमेकांपासून वेगळे करण्यापेक्षा आपण इथेच आत्महत्या करू. एकत्र मरू. मेल्यावर एकत्र राहू. कायमचे!” त्याचा आवाज बनावट दु:खाने भरलेला होता.

माधुरी ही सगळे ऐकून रडली, तिच्या डोळयांत प्रेम आणि भीती होती. त्याने तिला इतर अनेक शक्यता फेटाळून आत्महत्येशिवाय पर्यायच नाही असे पटवून सांगितले.

तिने तरीही वेळ घेतला. पण तो बधला नाही. त्याने वेगवेगळे पर्याय फेटाळून लावले.

शेवटी माधुरी तयार झाली.

“मोहन, मी तयार आहे. तुझ्यासोबत मरायला मी कधीच घाबरत नाही.”

"ठीक आहे. आपण त्या बंगल्याजवळच्या विहिरीत उडी मारून जीव देऊ!"

दोघे विहिरीजवळ गेले. रात्रीचा अंधार गडद होता, आणि विहिरीच्या काठावर चंद्राचा प्रकाश पडला होता.

एका झाडामागे दगडू लपला होता, त्याच्या डोळ्यांत क्रूर समाधान होतं.

“आता आपण काठावर उभे राहू,” मोहन म्हणाला. ते दोघे हात धरून विहिरीच्या काठावर उभे राहिले, पण अचानक मोहनने माधुरीला धक्का दिला. तिला विहिरीच्या काठावर मोहन आणि दगडू हसताना दिसले.

तेव्हा दगडूच्या हातातून एक फोटो खाली पडला आणि तो चंद्रप्रकाशात माधुरीच्या डोळ्यासमोर उलटा पालट होऊन उडत खाली येतांना तिला दिसला.

कुणीतरी माधुरीसोबत एका तरुणाचा खोटा फोटो काढलेला होता. तो दगडूच्या हातातून पडला होता. म्हणजे दगडू काकाने मोहनच्या मनात खोटे भरवले?? आपलेच नाणे खोटे निघाले? आणि त्याचे ऐकून लगेच मोहन, खरे प्रेम कसा काय विसरला? हे सगळे कारस्थान कुणाचे? मोहनच्या वडिलांचा प्रेमाला विरोध आणि मग अचानक हे माझे दूरचे काका प्रकट होतात. आमच्या प्रेमाला सपोर्ट करतात. हे सगळे विनीत यांनी दगडूशी हातमिळवणी करून रचलेले कारस्थान होते? दोघे मिळून एकत्र आत्महत्या हे सगळे बनावट होते?

पुढे मेंदूमध्ये तिला जास्त विचार करता आला नाही कारण तिचे डोके विहिरीच्या भिंतींना आपटले गेले. त्यामुळे तिची विचार शृंखला तिला झालेल्या जखमांकडे वळली. थोडे खाली गेल्यावर पुन्हा तिचे गाल आणि कान आपटले गेले. पाय आणि हात खरचटले. कपाळ रक्ताने भरले.

प्रत्येक जखम तिच्या आत्म्याला सुद्धा ओरखडे पाडत होती. आता कदाचित पाण्यात पडून, बुडून जखमा सहन न झाल्याने माधुरीचा मृत्यू होण्याची दाट शक्यता होती.

पण तिचा आत्मा? आत्म्याला खूप जखमा झाल्या. आत्मा लवकरच तिचे शरीर सोडून जायला सज्ज झाला. स्वखुशीने नाही. नाईलाजाने! माधुरी विहिरीत पडली. तिला पोहता येत नव्हते. तिच्या नाकातोंडात पाणी जाऊ लागले. ती वाचण्यासाठी धडपड करू लागली. श्वास गुदमरू लागला. शेवटी पाण्यात खोलवर तिचा श्वास थांबला. तिचे शरीर शांत पडले. तिचा आत्मा तडफडला.

त्याला माधुरीच्या शरीरात म्हातारपणी नैसर्गिक मृत्यू होईपर्यंत तिच्या शरीरात राहायचे होते. पण आता त्याला ते शरीर सोडणे भाग होते कारण ते जखमी होऊन, आपटून छिन्न विच्छिन्न होत होते.

“मोहन आणि दगडू! तुम्ही मला फसवलं!” शेवटच्या क्षणी श्वास बंद होण्यापूर्वी आणि वेदना सहन न होऊन प्राण जाण्यापूर्वी माधुरी किंचाळली होती, आणि तिचा आवाज विहिरीत अनेक आवर्तनात घुमला. काळया पाण्यात आधीच असलेले विविध अतृप्त आत्मे जागरूक झाले. त्या विहिरीतल्या काळया पाण्यात माधुरी खोल बुडाली. तिच्या डोळयांत मरतांना विश्वासघाताची आग होती, आणि त्या आगीद्वारे तिचा आत्मा सूडाने पेटला आणि काळसर पाण्यात तिचा जीव गेला! पेटलेला आत्मा सैरभैर झाला. त्याला तिचे शरीर सोडावेसे वाटले नाही. त्या मृत शरीराला आत्मा चिटकून राहिला. बेकायदेशीरपणे!

भाग 10: सूड

पुणे शहरात सकाळच्या कोवळ्या किरणांनी आकाश उजळू लागले होते, पण सायलीच्या मनात मात्र अमावस्येच्या काळ्या रात्रीची सावली कायम राहिली होती. घरातील प्रत्येक कोपरा जणू एक गूढ रहस्य लपवत होता. भिंतींवर पडलेल्या सूर्यकिरणांमध्येही एक अनामिक भीतीची सावली दाटून येत होती. सायलीच्या डोळ्यांत एक विचित्र, अदृश्य चमक होती; माधुरीच्या मुक्तीने तिच्या मनावर एक पकड निर्माण केली होती, जणू तिच्या रक्तात एक थंडगार प्रवाह मिसळला होता. ती माधुरीच्या शब्दांना विरोध करू शकत नव्हती. तिचे शब्द आता तिच्या मनाला सूचना देत होते, जणू एखाद्या अदृश्य साखळीने तिला बांधले होते. त्या सकाळी, जेव्हा सायली उठली, तेव्हा तिच्या कानात माधुरीचा कुजबुजता आवाज घुमला, जो थंड, हुकूम देणारा आणि धोकादायक होता.

"सायली... आज तू मला भेटशील," माधुरी म्हणाली, तिचा स्वर जणू वाऱ्यात मिसळला होता, "शहराच्या दूर असलेल्या स्मशानाजवळची ओसाड जागा. तिथे ये. मी तुझी वाट पाहते आहे. माझी कथा... आणि बदल्याची सुरुवात तिथूनच होईल."

सायली थरथरली, तिचे हात थरथरले. ती उठली, तिच्या चेहऱ्यावर घामाचे थेंब जमा झाले होते, "माधुरी... मी कशी येऊ? घरी आई-वडील आहेत.

ते मला जाऊ देणार नाहीत. त्यांना संशय येईल आणि हे सगळं... हे खरंच आवश्यक आहे का?" तिने कुजबुजत विचारलं, तिचा आवाज घाबरलेला आणि अस्वस्थ होता. माधुरी हसली, तिचं हसू क्रूर आणि विजयी जाणवत होतं.

"सायली. तू आता माझी आहेस. माझ्या कब्जात. खोटं सांग, मी ऑफिसला जात आहे असे म्हण. ते विश्वास ठेवतील. तुझ्या आई-वडिलांना तुझे बदललेले वागणे कळले आहे, पण ते तुला रोखू शकणार नाहीत. ये... लवकर."

सायलीला विरोध करायचा प्रयत्न केला, पण तिचं मन माधुरीच्या शब्दांना मान्य करत होतं. जणू एक अदृश्य शक्ती तिच्या शरीरात मिसळली होती. ती तयार झाली. एक साधी, पांढरी साडी नेसली, केस बांधले, आणि हातात एक छोटी पर्स घेऊन ती खाली आली. तिच्या चालण्यात एक विचित्र ताठरपणा होता, जणू ती स्वतःच्या ताब्यात नव्हती. घराच्या हॉलमध्ये तिचे वडील, वर्तमानपत्र वाचत बसले होते, आणि आई स्वयंपाकघरातून चहा घेऊन आली होती.

"सायली, आज इतक्या लवकर?" वडिलांनी विचारलं, त्यांच्या आवाजात चिंता आणि संशय मिसळलेला होता. त्यांचा चेहरा थकलेला दिसत होता.

सायलीने एक कृत्रिम हसू ओठांवर आणलं, तिचे डोळे मात्र रिकामे दिसत होते. "हो, बाबा. ऑफिसमध्ये लवकर क्लाएंट मीटिंग आहे. रात्री पण मला उशीर होईल, पण मी ठीक आहे. तुम्ही काळजी करू नका."

आईने तिच्याकडे संशयाने पाहिलं, तिच्या हातात चहाचा कप थरथरला.

“बाळा, तू ठीक आहेस ना? अलीकडे तू खूप बदलली आहेस. रात्री तू पुटपुटतेस, कधी कधी किंचाळतेस. काय झालंय तुला?”

सायलीने डोके हलवलं, तिचा आवाज यांत्रिक वाटत होता.

“काही नाही, आई. मी ठीक आहे. फक्त कामाचा ताण आहे. मी जाते.”

ती दाराबाहेर निघाली, तिने पायात बूट घातले, ज्यात फिल्टरच्या टीमने लपवलेला ट्रॅकर होता. आई-वडील यांनी एकमेकांकडे पाहिले, त्यांच्या चेहऱ्यावर चिंता दिसत होती.

“काहीतरी गडबड आहे,” वडील म्हणाले. “फिल्टरला फोन करू.”

सायली कार चालवत शहराच्या बाहेर निघाली, त्या स्मशानाजवळच्या ओसाड जागेकडे. रस्ता शहराच्या गर्दीतून निघून हळूहळू आजूबाजूचा भाग ओसाड होत गेला. आजूबाजूला फॅक्टरींच्या जुन्या इमारती, उध्वस्त झालेले रस्ते, आणि दूरवर दिसणाऱ्या स्मशानाच्या राखेच्या ढीग. सकाळच्या धुक्यात ते अधिक गूढ दिसत होतं, आजूबाजूला झाडे-झुडपे होती, ज्यात वारा सुटला की सरसर आवाज येत होता, जणू कुणीतरी जनावर त्यात लपलेलं आहे. सायली कार थांबवून खाली उतरली, तिचे पाय थरथरत होते. ते ठिकाणी निर्जन होते. “माधुरी... तू इथे आहेस का?” तिने हलक्या आवाजात विचारलं,

तिचा स्वर घाबरलेला आणि भीतीपोटी उत्सुक झालेला होता. अचानक, तिच्या समोर धुक्यातून माधुरीची आकृती प्रकट झाली. तिचे लांब, ओले केस वाऱ्यात हलत होते, तिची त्वचा मंद प्रकाशात चमकत होती, आणि तिच्या डोळ्यांत तेच काळे खड्डे, जणू त्यात एक अथांग विहिरी लपलेल्या होता. तिच्या हातात एका क्षणासाठी सायलीला निखिलचा मोबाईल दिसला, आणि चेहऱ्यावर एक सौम्य पण धोकादायक हसू होतं.

"सायली... तू आलीस," माधुरी म्हणाली, तिचा आवाज शांत पण कब्जेदार, जणू तो सायलीच्या मनात शिरला होता.

"मी तुझी वाट पाहत होते. इथे, या स्मशानात, जिथे मृत्यूची सावली नेहमी असते, इथे माझी कथा तुला सांगते."

सायली थरथरली, तिच्या अंगावर काटा आला.

"माधुरी, हे ठिकाण... इतकं भयाण आहे. तू मला इथे का बोलावलंस? आणि तुझी कथा... तू सांगितलीस की तुला बदला हवा आहे. पण मी नेमकी कशी मदत करू?"

माधुरीने सायलीच्या जवळ येत सांगितलं, तिचा स्पर्श थंड आणि शिरशिरी निर्माण करणारा होता, "सायली, तू माझी विहिरीतून मुक्ती केलीस, पण ते पुरेसं नाही. मला बदला हवा आहे. दगडू काजवेचा, मोहनचा, आणि विनीत पानवळेचा. ते सगळे माझ्या मृत्यूसाठी जबाबदार आहेत. आणि तू मला मदत करशील, हे मला माहित आहे कारण तू आता माझ्या कब्जात आहेस."

सायलीच्या डोळ्यांत भीती दिसली. माधुरी हसली, तिचं हसू क्रूर आणि विजयी होतं.

"आता तू स्वतंत्र नाहीस सायली. मी तुझ्या मनात आहे, तुझ्या रक्तात आहे. तू माझं ऐकशील. आणि सावध रहा. तुझ्या आई-वडिलांनी तुझ्या मागे काही लेडीज डिटेक्टिव्ह लावले आहेत. ते फिल्टर नावाच्या मुख्य डिटेक्टिव्हसाठी काम करतात."

सायलीला धक्का बसला, तिचे डोळे मोठे झाले.

"काय? कसं कळलं तुला? आणि का?"

माधुरीच्या चेहऱ्यावर एक गूढ हसू उमटलं.

“मी तुझ्या टेरेसवर आणि बाजूच्या बिल्डिंगवर रविना आणि करीना यांना बघितलं आहे. त्या दोघी तुझ्या मागे आहेत. ते तुला माझ्यापासून ‘वाचवण्याचा’ प्रयत्न करत आहेत, पण ते मला थांबवू शकणार नाहीत. लक्षात ठेव.”

सायलीने आजूबाजूला पाहिलं, तिच्या चेहऱ्यावर आश्चर्य आणि राग मिसळला.

“मला विश्वास बसत नाही. ते मला ट्रॅक करत आहेत? पण मी... मी काय केलं?”

माधुरीने सायलीच्या खांद्यावर अदृश्य हात ठेवला, आणि सायलीला एक थंड झटका जाणवला. “ते तुझ्या बदललेल्या वागण्याने घाबरले आहेत, सायली. ऐक. मी तुला आता माझी कहाणी सांगते!"

भाग 11: बदला

मोबाईलमध्ये लोकेशन ट्रॅक करत करत करीनासुद्धा त्या स्मशानाजवळच्या एका झाडामागे लपून राहिली. तिला सायली कुणा अदृश्य व्यक्तीशी बोलत असल्यासारखी दिसली.

सायली काय बोलते एवढेच फक्त त्यांच्याजवळ उभे राहणाऱ्याला ऐकू येऊ शकत होते.

माधुरी काय बोलते हे सायली व्यतिरिक्त कुणालाच ऐकू आले नसते. पण रवीना झाडामागे खूप दूरवर होती त्यामुळे तिला सायलीचे बोलणे नाही पण हालचालींवर मात्र नजर ठेवता येणार होती.

काही वेळानंतर माधुरीची सायलीला कहाणी सांगून झाली. कथा ऐकून सायलीला माधुरीबद्दल सहानुभूती वाटली.

माधुरी म्हणाली, "आता चल, बदलापूरला! माझा धोकेबाज काका दगडू काजवेच्या बंगल्याकडे...”

सायली कारकडे वळली, तिचे पाय लटपटत होते, पण माधुरीवर अन्याय झाला होता हे मात्र सायलीला पटले.

ती कार चालवू लागली, आणि माधुरीचा आत्मा मागच्या सीटवर अदृश्य रुपात बसला.

रस्त्यावर वाहनांच्या गर्दीतून सायलीची कार बदलापूरच्या दिशेने धावत होती.

“माधुरी, तुझी कथा भयंकर आहे. पण ते तिघे आता कुठे आहेत? आता वीस वर्षं झाली... त्यांना कुठे शोधणार?”

माधुरीच्या अदृश्य आकृतीने एक क्रूर हसू हसत सांगितलं, "आपण दगडू काजवे याच्या बदलापूरच्या बंगल्यात जाऊ. तो म्हातारा झाला असेल, पण त्याचा लोभ तसाच असेल. मग मोहन, जो मुंबईत श्रीमंत जीवन जगत असेल. आणि शेवटी विनीत पानवळे, जो ठाण्यात म्हातारा झाला असेल. मी तिघांना सोडणार नाही.”

सायलीच्या मनात संभ्रम दाटून आला.

“पण मी कशी मदत करू? आणि बदला कसा घेशील?”

माधुरी म्हणाली, “जिथे माझी गरज असेल तिथे मी आणि जिथे जिवंत माणसाची गरज असेल तिथे माझा आत्मा माझे मृत अदृश्य शरीर सोडून तुझ्या शरीरात मिसळेन, तुझ्या द्वारे काम करेन!"

आता सायलीने कार हायवेवर नेली, आणि माधुरीचा आवाज आता अधिक उत्साही झाला.

“आता बघ, सायली. आपल्या कारचा पाठलाग करणाऱ्या करीनाला आपण धडा शिकवू. ती मागे आहे, तुझ्या अंगावर कुठेतरी लावलेल्या ट्रॅकरमुळे ती आपल्या मागे आली आहे.”

सायलीने मिररमध्ये पाहिलं.

मागे एक कार दिसत होती, करीनाची.

“काय? ती आपल्या मागे आहे? आणि तिला धडा कसा शिकवायचा? आणि मला सांग वीस वर्षांपूर्वी नसलेल्या गोष्टी जसे मोबाईल, लोकेशन ट्रॅकर याबद्दल तुला कसे कळले?”

माधुरी हसली.

“वीस वर्षे विहिरीखलच्या आमच्या मृत आत्मे अडकलेल्या आमच्या जगात नव्या नव्या पिढीतले आत्मे येत असतात. त्यांच्याकडून आम्हाला कळते सगळे. आमच्या जगात आणखी काही विशेष शक्ती आहेत, ज्या जिवंत माणसांकडे नसतात.

आम्ही ज्या योनीत वास करतो त्याचे काही नियम आहेत. पण आता त्याची चर्चा करायची वेळ नाही. आता आपण करीनाला धडा शिकवू. गाडी वेगाने चालव. हायवेवर स्पीड घे. मी तुला सांगेल पुढे काय करायचे ते.”

सायलीने ॲक्सिलरेटर दाबला, कारचा स्पीड 120 किमी/तास झाला. मागे करीना पाठलाग करत होती, तिची कारही वेगाने धावत होती.

रस्ता मोकळा होता, पण वळणे आणि पुल येत होते.

“आता काय?” सायलीने विचारलं, तिचा आवाज घाबरलेला होता.

माधुरी म्हणाली, “एक पूल येत आहे. तिथे गाडीचा वेग अचानक कमी कर, आणि आली कार रस्त्यात आडवी कर. ती अचानक अनपेक्षित झालेल्या या प्रकाराने घाबरेल आणि...”

"पण आपल्याला काही झाले तर...?"

" घाबरू नकोस. माझ्याकडे असणाऱ्या विशेष शक्तीच्या मदतीने मी तुला वाचवेल! तुला काही होणार नाही."

सायलीने तसं केलं. पुलावर कार शिरली, आणि तिने अचानक ब्रेक मारला. कार आडवी झाली, रस्ता ब्लॉक झाला.

जास्त रहदारी नव्हती.

मागून येणाऱ्या करीनाला काय करावं कळलं नाही.

“नाही!” करीना किंचाळली, तिची कार स्पीड कमी करताना स्लिप झाली, पुलाच्या उजव्या कठड्याला जोरात धडकली, उलटी पलटी होऊन खालच्या नदीत कोसळली. एक भयंकर आवाज झाला. धातूचा कर्कश आवाज, पाण्याचा खळखळाट, आणि करीनाची शेवटची किंचाळी पाण्यात विरली.

हे बघून सायली थरथरली.

“माधुरी... तू तिला मारलंस? हे... हे योग्य नाही!”

माधुरी हसली, तिचं हसू क्रूर आणि धडकी भरवणारं होतं.

“धडा शिकवला सायली आपण तिला. तिला मारले ते योग्य नाही असे म्हणतेस? मग माझ्यासोबत वीस वर्षापूर्वी झाले ते योग्य होते का? तुला निखिलने धोका दिला तो योग्य होता का?"

काय उत्तर द्यावे हे सायलीला कळले नाही.

पुढे माधुरी म्हणाली, "आता आपल्या मागे कोणी नाही. बदलापूरला चल. दगडू आपली वाट पाहत आहे.”

भाग 12: एकटा

बदलापूरच्या त्या जुन्या, ओसाड बंगल्यात, दगडू काजवे एकटा रहात होता. वीस वर्षांपूर्वीची ती भयंकर रात्र त्याच्या मनात कायम जिवंत आहे.

माथेरानच्या त्या प्राचीन विहिरीजवळ, जेव्हा त्याने आपल्या चुलत पुतण्याला, मोहनला, माधुरीला ढकलून मारण्याचा सल्ला दिला होता.

त्या रात्रीचा कर्कश किंचाळी आणि विहिरीच्या काळ्या पाण्यात बुडणाऱ्या माधुरीचा चेहरा त्याला रात्री स्वप्नात सतावतो.

पण दगडूला त्याचा पश्चात्ताप नाही. फक्त भीती आहे, एक अनामिक भीती. विहिरीच्या खोल अंधाराची भीती!

वीस वर्षांपूर्वी, जेव्हा माधुरी विहिरीत पडली आणि तिचा जीव गेला, तेव्हा दगडूच्या हातात विनीत पानवळे यांनी एक जाड पाकीट ठेवलं होतं. मोठी रक्कम, ज्याने दगडूचे आयुष्य बदललं.

“तू चांगलं काम केलंस, दगडू,” विनीतने सांगितलं होतं.

“ही रक्कम घे आणि मजा कर. तुझं भविष्य आता सुरक्षित आहे.”

दगडूने ते पैसे घेतले, आणि त्याच्या डोळ्यांत लोभ चमकला. तो फॅक्टरीत सुपरवायझर म्हणून राहिला, पण ती रक्कम त्याने छोट्या छोट्या गुन्ह्यात गुंतवली. सुरुवातीला छोटे ब्लॅकमेलिंग. फॅक्टरीतील कामगारांना धमकावणे, त्यांच्या गुप्त रहस्यांचा वापर करून पैसे उकळणे.

"तुझ्या घरचं रहस्य मला माहिती आहे," तो कामगारांना म्हणायचा, त्याचा आवाज सापासारखा विषारी होता.

"पैसे दे, नाहीतर बदनाम हो."

हळूहळू, दगडूच्या गुन्ह्यांचा पसारा वाढला. फॅक्टरी सोडून तो बदलापूरच्या गावात फसवणुकीचे आणि गुंडगिरीचे धंदे करू लागला. जमिनीचे बनावट कागदपत्रे बनवणे, लोकांना पैशाच्या आमिषाने फसवणे.

"मी तुला दुप्पट पैसे देईन," तो गावकऱ्यांना सांगायचा, आणि मग त्यांच्या जमिनी हडप करायचा. लोक त्याला घाबरत, कारण दगडूच्या नावाने गावात दहशत होती.

"दगडू दादा" हे नाव ऐकताच लोक मागे सरकायचे, कारण त्याने अनेक कुटुंबांना उध्वस्त केलं होतं. एकदा एका गरीब शेतकऱ्याला फसवून त्याची जमीन हडपली, आणि त्या शेतकऱ्याने आत्महत्या केली.

"त्याची चूक होती, माझी नाही" दगडू म्हणायचा, त्याच्या चेहऱ्यावर एक क्रूर हसू असायचे.

वीस वर्षांत दगडूचं कुटुंब मात्र त्याला कंटाळून विखुरलं. त्याची बायको, कमला, त्याच्या क्रूर स्वभावामुळे सहन करू शकली नाही.

"तू माणूस नाहीस, दगडू, नावाप्रमाणे दगड आहेस!" कमला एकदा रडत म्हणाली, तिच्या डोळ्यांत द्वेष आणि दु:ख यांचे मिश्रण होते.

"तू माधुरीला मारलंस, आणि आता तुझ्या लोभाने आपलं कुटुंब उध्वस्त करत आहेस."

ती दोन मुलांना घेऊन मुंबईला निघून गेली, आणि दगडूला एकटं सोडलं.

मुले (एक मुलगा आणि मुलगी) दूर शहरांत गेले, आणि त्यांनी दगडूशी संबंध तोडले.

"बाबा, तू आम्हाला लाज आणलीस," मुलाने एकदा फोनवर सांगितलं, आणि मग संपर्क बंद.

दगडू एकटा राहिला, पण त्याने पैशांच्या जोरावर त्याने भरलेल्या देहाच्या अनेक सुंदर स्त्रियांचा सहवास मिळवला.

दगडूचे दिवस आता एकसमान होते.

सकाळी उठणे, गावात फिरणे, कुणाला फसवण्याचा डाव आखणे, आणि रात्री दारू पिणे आणि नंतर गावातील ठरलेल्या बायांपैकी एक भरदार देहाची सुंदर बाई!

एकदा रात्री, अशाच एका बाईच्या मऊशार भरगच्च छातीमध्ये आपला चेहरा घुसवून पहुडलेला असताना त्याला विहिरीचा आभास झाला आणि आवाज ऐकू आला.

खळखळ, किंचाळी, आणि एक कुजबुज.

"दगडू... तू मला मारलंस."

तो एकदम बेडवर उठून बसला. नाईलाजाने त्याने त्या बाईला त्या रात्री घरी परत पाठवलं.

आता तो बंगल्यात, एकटा बसला होता.

अचानक, वारा सुटला. एक थंड, सनसनाटी वारा, आणि कुणीतरी दार ठोठावले. दगडू थरथरला.

“कोण आहे?” तो कर्कश आवाजात ओरडला, पण उत्तर आलं नाही. त्याने दार उघडलं, बाहेर अंधार होता आणि कुणीही नव्हतं.

“दगडू... तू मला मारलंस,” दार बंद केल्यावर एक कुजबुज ऐकू आली.

दगडूचा चेहरा पांढरा पडला.

“कोण? माधुरी? तू... तू मेलेली आहेस!” तो किंचाळला, मागे सरकला.

पुन्हा टकटक, दर उघडून बघितले तर कुणी नाही.

दगडू दारूची पूर्ण बाटली गटागटा पिऊन झोपला, पण त्या रात्री त्याला स्वप्न पडलं. माधुरी, तिची किंचाळी, आणि विहिरीच्या काळ्या पाण्यात तिचे प्रतिबिंब.

तो घाबरून जागा झाला, त्याच्या हृदयाचे ठोके वाढले.

तो पाणी प्यायला उठला. तेवढ्यात एक खिडकी जोराच्या वाऱ्याने आपोआप उघडली आणि एक पांढऱ्या रंगाची धुरकट आकृती वेगाने त्याच्या शरीरात शिरली.

त्यामुळे त्याचे डोळे ताठ झाले. चेहरा डाव्या बाजूने वाकडा झाला. हाताच्या नसांमध्ये बदल झाला.

कुणीतरी पुरुष आपल्या आतमध्ये शिरला आहे असे त्याला वाटले.

जणू एकाच शरीरात दोन शरीर दाबून घुसवले आहेत!

भाग 13: माया

तिकडे काही तासांपूर्वी दिवस मावळत चालला होता, आणि आकाशात लालसर छटा पसरल्या होत्या. रक्तरंजित सूर्यास्त एक भयंकर रहस्य उगवण्याची चाहूल देत होता. सायलीच्या हातात स्टिअरिंग होतं, पण तिचं मन माधुरीच्या अदृश्य उपस्थितीने भरलेलं होतं. माधुरी तिच्या मागच्या सीटवर बसली होती, तिची आकृती फक्त सायलीला दिसत होती.

लांब केस वाऱ्यात उडत, कुजलेली त्वचा मंद प्रकाशात चमकत, आणि डोळ्यांच्या जागी काळे खड्डे, जणू त्यात एक अथांग अंधार लपलेला होता.

सायलीच्या मनात माधुरीची कथा घुमत होती.

प्रेम, विश्वासघात…

आणि मृत्यूची ती भयंकर रात्र!

"सायली, आता थोडा थांब," माधुरीने सांगितलं, तिचा आवाज थंड आणि आज्ञाधारक.

"तुला भूक लागली असेल. इथे एक छोटं हॉटेल आहे. जेवण कर."

सायलीने कार रस्त्याच्या कडेला थांबवली.

हॉटेल हे एक साधं, जुनाट ढाबा होतं. लाकडी बेंचेस, मंद दिव्यांचा प्रकाश, आणि स्वयंपाकघरातून येणारा मसालेदार वास.

सायली आत गेली, तिच्या सोबत माधुरी अदृश्य रुपात चालत होती. सायलीने एक थाळी मागवली. भाकरी, भाजी, आणि दही.

जेवत झाल्यानंतर माधुरी कुजबुजली, “सायली, आता दगडू काजवेचा शोध घे. शहरात चौकशी कर."

पुलावर झालेल्या त्या भयंकर अपघातात करीनाची कार नदीत कोसळली होती. कार पाण्यात बुडाली, आणि करीनाचा श्वास घुसमटला. पण त्या क्षणी, मायाचा आत्मा करीनाच्या शरीरात शिरला.

एक थंड शिरशिरी आणि झटका करीनाला जाणवला, आणि तिचे डोळे उघडले. मान वाकडी झाली.

“मी... मी जिवंत आहे,” करीना (माया) पुटपुटली, तिचा आवाज बदलला. क्रूर झाला.

ती कारमधून बाहेर आली, पाण्यातून सरपटत ती पाण्यावर उभी राहिली आणि तिला पाण्यावर चालता आले. तिची साडी ओली, केस पसरलेले, आणि डोळयांत एक गडद सावली होती.

“निखिल... मी तुला मुक्त करेन,” ती स्वतःशीच म्हणाली.

मायाला माहिती होतं की, निखिलचा आत्मा विहिरीत जखडलेला आहे. माधुरीच्या शापाने बांधलेला! कारण, आत्म्यांच्या गूढ जगात, जिथे काळाच्या पलीकडे जाऊन वेगवेगळया शक्ती आपले नित्य खेळ खेळतात, त्या जगातून निखिलच्या आत्म्याने मायाशी संपर्क साधला. तो संपर्क एका गूढ, अद्भुत भाषेद्वारे झाला, ज्यात शब्द नव्हते, फक्त कंपने आणि दृष्टांत. त्या तुलनेने आत्म्यांना जिवंत माणसांशी लवकर संपर्क साधणे कठीण होत असते.

निखिलने मायाला मंत्र सांगितला.

“माया... हा मंत्र म्हण. मी मुक्त होईन. आणि मग आपण सायलीला मारू.”

माया (करीना) नदीकिनारी गेली, एका ओसाड काठावर, जिथे पाणी खळखळत वाहत होतं आणि आजूबाजूला जंगली झुडपे.

तिने मंत्र म्हणायला सुरुवात केली.

“ओम अंधकार मुक्ती देहि... ओम निखिल जोखड तोड स्वाहा...”

सायलीने जसा माधुरीसाठी मंत्र म्हटला होता त्याचप्रमाणे तितक्याच वेळा मायाने करिनाच्या शरीराद्वारे निखिलच्या मुक्तीसाठी मंत्र म्हटला!

प्रत्येक शब्दाने पाणी हलू लागलं, लाटा निर्माण झाल्या.

1113 जपसंख्या पूर्ण झाली.

एक काळी सावली पाण्यातून बाहेर आली. निखिल!

त्याचा चेहरा जखमांनी भरलेला, डोळे रिकामे!

“माया... तू आलीस,” निखिल म्हणाला, त्याचा आवाज पाण्याच्या खळखळण्यात मिसळला.

“माधुरीने मला जखडलं होतं. पण आता मी मुक्त आहे. आपण सायलीला मारू, जी सध्या माधुरीची मदतनीस आहे. माधुरीचे मनसुबे आपण जाणून पाडू!"

माया क्रूर हसली, “हो, निखिल. पण आधी फिल्टरला कॉल करू. त्यांना खोटं सांगू.”

मंत्र म्हणण्यापूर्वी, मायाने (करीनाच्या शरीरातून) फिल्टरला कॉल केला. तिचा आवाज करीनासारखा होता.

“फिल्टर, मी करीना बोलते. तपास योग्य दिशेने सुरू आहे. सायली बदलापूरला गेली आहे.”

फिल्टरने सांगितलं, त्याचा आवाज गंभीर होता, “चांगलं आहे, करीना. आम्हाला सायलीच्या आई-वडिलांकडून माहिती मिळाली की, एका रात्री सायली झोपेत 'दगडू काजवे', 'विनीत', 'मोहन' ही नावे घेत होती, आणि तुटक तुटक काही घटना बडबडत होती. त्या आधारे आम्ही जुन्या बातम्या आणि पोलिस रेकॉर्ड शोधले. वीस वर्षांपूर्वीची माधुरीची खुनाची घटना उजेडात आली. त्यात विनीतचा हात होता. त्यामुळे रवीना आणि आणखी एक शॅडो लेडी या दोघी, विनीत आणि मोहनला सावध करायला गेल्या आहेत.”

माया (करीना) हसली, पण आवाज थंड ठेवला.

“ठीक आहे, फिल्टर. मी सायलीच्या मागे आहे.”

फिल्टरने कॉल ठेवला, आणि करीना (माया) निखिलकडे वळली.

“आता आपण सायलीला शोधू. ती बदलापूरला आहे.”

सायलीने हॉटेलच्या मालकाला विचारलं, “काका, इथे दगडू काजवे नावाचा माणूस राहतो का? तो बदलापूरचा आहे.”

मालकाने संशयाने पाहिलं, त्याचा चेहरा कठोर झाला.

“दगडू दादा? तो गावच्या शेवटी जुन्या बंगल्यात राहतो. पण बाई, तिथे जाऊ नका. तो माणूस क्रूर आहे. लोकांना फसवतो, ब्लॅकमेल करतो. गावात त्याची दहशत आहे.”

सायलीने धन्यवाद देऊन निघाली. माधुरीने तिच्या कानात सांगितलं, “छान, सायली. आता गावात फिर. चौकशी कर. दगडू माझ्या मृत्यूसाठी जबाबदार आहे. त्याने मोहनला फसवलं, मला मारलं. आता त्याचा काळ जवळ आला आहे.”

सायली गावात फिरू लागली. बदलापूरच्या छोट्या गल्ल्यांमधून, जिथे जुन्या घरांच्या भिंतींवर वेली चढल्या होत्या, आणि रस्त्यावर लोकांच्या गर्दीत एक अनोखी शांतता होती. तिने एका दुकानदाराला विचारलं, “दगडू काजवे नेमके कुठे राहतात?”

दुकानदारने हसत सांगितलं, “तो पापी? गावच्या बाहेर, त्या ओसाड बंगल्यात. पण सावध राहा, बाई. तो पैशासाठी काहीही करतो.”

माधुरीने सायलीला सांगितलं, “हा तोच आहे, सायली. आता चल तिकडे!"

भाग 14: सामना

रविना आणि तिची साथीदार, म्हणजे आणखी एक एक शॅडो लेडी ज्याचं नाव प्रिया होते, ते विनीतच्या ठाण्यातल्या घराकडे गेल्या. विनीतचा बंगला जुना आणि एकांतात होता. बागेत जुनी झाडं, आणि भिंतींवर वेली. त्यांनी दार ठोठावले, आणि विनीतने उघडलं. म्हातारा दिसला. कमजोर!

“कोण आहात तुम्ही?” विनीतने विचारलं, त्याचा आवाज थरथरला.

रविना म्हणाली, “विनीतजी, आम्ही डिटेक्टिव्ह फिल्टरच्या टीममधून आहोत. एका जुन्या घटनेबद्दल बोलायचं आहे. माधुरीचा खून. सायली नावाची मुलगी त्या विहिरीशी जोडलेली आहे, आणि ती माधुरीच्या मदतीने बदला घेणार आहे.”

विनीतचा चेहरा पांढरा पडला, “माधुरी? ती... ती मेलेली आहे. मी... मी चूक केली. मी दगडूला पैसे दिले, मोहनला सांगितलं. पण मी पश्चात्ताप केला आहे.”

प्रिया म्हणाली, “विनीतजी, सावध राहा. माधुरीचा आत्मा विहिरतीत आतापर्यंत जखडला होता तो मुक्त झाला आहे. तो तुमचा घास घ्यायला येईल.”

विनीत ढसाढसा रडला.

“मी तयार आहे. मी माझी चूक मान्य करतो.”

त्या दोघी निघून गेल्यावर विनीतला हृदय विकाराचा झटका आला. त्यातच त्याचा अंत झाला. त्या दोघी मोहनच्या मुंबईतल्या आलिशान बंगल्यातही गेल्या. तिथे त्यांना विनीतच्या मृत्यूची खबर कळली. मोहन खूप रडला.

“माधुरी? ती मेलेली आहे. असे मेलेले लोक अनेक वर्षांनंतर परत येत नसतात. मी... मी तिला मारलं, पण ते चूक होतं. वडिलांना पण आता पश्चाताप झाला आणि त्यातच ते गेले....”

वडील आणि मुलगा दोघांनी चूक मान्य केली. त्यावेळचा काही पुरावा आता नव्हता. त्यामुळे त्यांना अटक करता येणार नव्हती. पण स्वतः गुन्हा कबूल केल्याने अटक होऊ शकणार होती.

मोहन म्हणाला, "तुम्ही मला खुशाल अटक करा. पण आता मी जास्त जगेल असे मला वाटत नाही. कारण, मी दगडूच्या सांगण्यावरून गैरसमजातून माधुरीला मारलं. बाबांनी त्यांचे वजन वापरून प्रकरण दाबले. माधुरीची आत्महत्या होती असे सिद्ध केले. मग मी बाबाच्या सांगण्यावरून एक मुलीशी विवाह केला. ती कालांतराने गैरसमजातून मला सोडून गेली. मी एकाकी पडलो. बऱ्याच वर्षांनंतर जेव्हा बाबा दगडूशी टेलिफोनवर बोलताना मी चोरून ऐकले तेव्हा मला कळले की, दगडूने माधुरीबद्दल माझ्या मनात विष कालवले होते आणि त्यासाठी पैसे घेतले होते. एक वेळ वाटले की त्याला आणि बाबांना जाऊन जाब विचारावे. पण माझे सगळ्यातून लक्षच उडाले होते. आता मरण्यापूर्वी एकच इच्छा. कोणत्या रूपात का असेना, मला माधुरीशी बोलायचं आहे! तिची माफी मागायची आहे."

आहे म्हणून तो हात डोळ्यांवर ठेऊन भडाभडा रडायला लागला. रविनाने त्याला वचन दिले, "ठीक आहे. आम्ही तिला विनंती करू. तिच्या मनात आले तर ती तुला आणि तुझ्या वडिलांना माफ करेन आणि बदला घेणारही नाही, कदाचित. पण आम्ही काही सांगू शकत नाही!"

तिकडे सायली आणि माधुरी दगडूच्या बंगल्यात जाऊन सरळ त्याच्याकडे जाऊन पोहोचल्या. दगडू दारू पित बसला होता. दगडूमध्ये आता निखिलच्या आत्मा शिरलेला होता. कारण थोड्या वेळापूर्वी खिडकीतून हवा येऊन एक पांढऱ्या रंगाची धुरकट आकृती वेगाने त्याच्या शरीरात शिरली होती.

"दगडू... तू मला मारलंस," माधुरी (सायलीत घुसलेली) म्हणाली.

दगडू किंचाळला. "तू... माधुरी?"

तेव्हा करीना (माया) सुद्धा खिडकीतून उडत आत शिरली.

निखिल दगडूच्या शरीरात होता.

"माधुरी, तू आम्हाला मारणार नाहीस," माया (करीना शरीरातून) किंचाळली.

माधुरी हसली.

"तुम्ही सायलीला मारणार होता, आता मी तुम्हाला संपवेन."

आत्म्यांचा संघर्ष सुरू झाला. बंगला हादरला, खुर्च्या उडल्या, भिंती क्रॅक झाल्या. सीलिंग फॅनचे पाते उलट सुलट फिरू लागले. आरसे खाली पडून फुटायला लागले.

खिडक्यांचे पडदे फाटले. बेसिन मधले नळ काळे पाणी सांडू लागले. विजेचे दिवे उघडझाप करू लागले. टेबल आणि खुर्च्या जागेवर इकडे तिकडे सरकू लागल्या. निखिल (दगडू) ने सायलीवर हल्ला केला, "सायली, तू माधुरीला मुक्त केलंस, त्याचे फळ भोग. आता मर!"

सायली किंचाळली, "माधुरी, मला मदत कर!"

भाग 15: साजणी

सायलीच्या किंचाळीने बंगल्यातील हवेत एक भयानक कंपन पसरले. माधुरीचा आत्मा, जो सायलीच्या शरीरात वास करत होता, त्यामुळे सायलीच्या डोळ्यात एक लालसर चमक उमटली, आणि ती हसली. एक भयावह, विजयी हास्य.

"सायली, घाबरू नकोस. मी तुझ्यात आहे. आता हे सर्व संपवूया," माधुरीच्या आवाजात सायलीच्या ओठांतून शब्द बाहेर पडले.

दगडूच्या शरीरातील निखिलचा आत्मा होता, त्याने एक भयंकर गर्जना केली.

"माधुरी, तू एकटी आहेस. मी आणि माया तुला संपवू!" त्याचे हात उंचावले, आणि बंगल्यातील हवा दाट झाली.

खिडक्या जोराने धडधडल्या, आणि बाहेरून वादळासारखा आवाज येऊ लागला. करीनाच्या शरीरासहित मायाचा आत्मा उडत फिरत होता, तिच्या डोळ्यातून काळी धूरकट आकृती बाहेर पडत होती.

माया (करीना) माधुरीकडे झेपावली, "तू आम्हाला मारले, आता तुझी वेळ! आपण सर्व आधीच मेले आहोत पण आपल्या मृतात्म्यांच्या जगातली सर्वात जास्त शक्ती वापरून तुला आम्ही कायमचे या जगातून हाकलून लावू आणि दुसऱ्या योनीत जायला भाग पाडू. आपण ज्या ज्या जिवंत लोकांच्या शरीरांना धरले आहे, त्यांच्या मानसिक आणि शारीरिक शक्तीची आता परीक्षा आहे."

तो बंगला आता एक युद्धभूमी बनला होता.

माधुरीने (सायलीच्या शरीरातून) हात लांब केले, आणि एक अदृश्य शक्तीने एक खुर्ची निखिल (दगडू) कडे फेकली. खुर्ची अंगावर आपटून तो भिंतीवर आदळला.

भिंतीतून क्रॅक वाढल्या, आणि त्यातून काळे धूर बाहेर पडू लागले . जणू बंगल्यात भूतकाळ जिवंत होत होता.

माया (करीना) ने माधुरीला पकडण्याचा प्रयत्न केला, पण माधुरीने एक जोरदार धक्का दिला. करीनाचे शरीर हवेत उडाले आणि छतावर आदळले. सीलिंग फॅनचे पाते वेगाने फिरू लागले, आणि ते खाली पडण्याच्या बेतात आले.

सायली, जिच्या शरीरात माधुरी होती, तिला वेदना होत होत्या.

"माधुरी, मला सोड! हे मी सहन करू शकत नाही," ती किंचाळली. पण माधुरीचा आवाज तिच्यातून बोलला, "सायली, धीर धर. तू मला मुक्त केलंस, आणि तू मला मदत करते आहेस. आता मी तुला वाचवेन. मरू देणार नाही!"

निखिलने (दगडू) उठून माधुरीकडे धाव घेतली. त्याची नखे लांब झाली होती, आणि ते सायलीच्या गळ्याकडे रोखले गेले.

"आता तुझा अंत!" तो ओरडला.

पण तेवढ्यात मायाने (करीना) एक युक्ती केली. तिने बंगल्यातील विजेच्या वायरींना स्पर्श केला, आणि संपूर्ण खोलीत ठिणग्या उडू लागल्या. दिवे फुटले, आणि अंधार पसरला.

फक्त खिडकीतून येणाऱ्या चंद्रप्रकाशात थोडेफार दिसत होते.

बेसिनमधून काळे पाणी फवारून वर येऊ लागले, आणि ते फरशीवर पसरले. ते विषारी होते.

सायलीच्या आत असलेली माधुरी सायलीला उंच उडवून छतावर चिकटून आपल्या गूढ आत्म्याच्या भाषेत विहिरीतील जाणकार शक्तींशी संपर्क साधू लागली. संपर्क होत होता...

शेवटी विहिरीतील शक्तींनी माधुरीला एक शक्तिशाली मंत्र सांगितला.

निखिल (दगडू) आणि माया (करीना) दोघांनी माधुरीवर हल्ला केला. दगडूचे शरीर हवेत उडाले, आणि करीना उडत फिरत होती. बंगला जोराने हादरत होता. जणू भूकंप आला होता. भिंती फुटल्या, आणि त्यातून जुने फोटो आणि वस्तू बाहेर पडू लागल्या. फुटलेल्या आरसे तुकड्यांतून भयानक प्रतिबिंब दिसू लागले. निखिल आणि मायाचे खरे रूप: काळे, विकृत चेहरे!

माधुरीने सांगितलेला मंत्र सायलीने जोरात उच्चारायला सुरुवात केली. त्या मंत्राचे शब्द बंगल्याच्या भिंतींवर धडकले आणि गुंजू लागले, जणू संपूर्ण बंगला त्या शब्दांनी भरून गेला होता. प्रत्येक शब्दासोबत हवेत एक कंपन पसरले, आणि खोलीच्या मध्यभागी एक उज्ज्वल, पांढरा प्रकाश उमटला.

तो प्रकाश इतका तीव्र होता की सायलीला डोळे मिटावे लागले, पण ती थांबली नाही. तिचा आवाज अधिक दृढ आणि शक्तिशाली होत गेला. त्या संपूर्ण मंत्राचा थोडक्यात अर्थ होता: "ओम शांति, वाईट आत्मा नष्ट हो, पापांचा अंत हो!"

हा पांढरा, शुद्ध प्रकाश हळूहळू पसरू लागला, जणू तो बंगल्यातील प्रत्येक कोपऱ्यात प्रवेश करत होता. तो प्रकाश निखिल आणि मायाच्या काळ्या, धुरकट आकृतींना स्पर्श करू लागला.

निखिल (दगडू) किंचाळला, "नाही! हे थांबव!"

त्याचे शरीर हादरू लागले, आणि त्याच्या तोंडातून काळा धूर बाहेर पडू लागला. त्याचे नखे, जे सायलीच्या गळ्याकडे सरकत होते, आता हवेत लटकले. त्याच्या डोळ्यांत भीती दिसू लागली.

मायाही (करीना) किंचाळली, "माधुरी, तुझी ही युक्ती आम्हाला संपवणार नाही. आमच्याकडेही काही शक्ती आहेत!"

ती हवेत उडत सायलीकडे झेपावली, पण त्या पांढऱ्या प्रकाशाने तिला मागे ढकलले. तिचे शरीर भिंतीवर आदळले, आणि तिच्या तोंडातून एक भयानक किंकाळी निघाली.

बंगला आता पूर्णपणे हादरत होता.

भिंतींमधून फुटलेल्या क्रॅकमधून काळ्या धुराऐवजी आता पांढरे, चमकणारे किरण बाहेर पडत होते. सीलिंग फॅन अचानक थांबले, आणि त्याचे पाते स्थिर झाले.

बेसिनमधून येणारे काळे पाणी हळूहळू स्वच्छ होऊ लागले, आणि खिडक्यांतून येणारा चंद्रप्रकाश आता अधिक तेजस्वी दिसू लागला. खुर्च्या आणि टेबल, जे इकडे-तिकडे सरकत होते, आता जागेवर स्थिर झाले. बंगल्यातील अंधार हळूहळू नाहीसा होत होता, आणि त्या पांढऱ्या प्रकाशाने सर्व काही व्यापले.

निखिलने पुन्हा एकदा सायलीवर हल्ला करण्याचा प्रयत्न केला. त्याचे शरीर हवेत उडाले, पण त्या पांढऱ्या प्रकाशाने त्याला पकडले, जणू तो एका अदृश्य जाळ्यात अडकला होता.

"नाही! मी तुला जिंकू देणार नाही, माधुरी!" तो गर्जला, पण त्याचा आवाज कमकुवत होत गेला. त्याच्या शरीरातून काळी आकृती बाहेर पडू लागली. निखिलचा आत्मा, जो आता त्या प्रकाशात विरघळत होता. त्याच्या किंचाळ्या बंगल्यात घुमल्या, पण त्या आता करुण आणि असहाय वाटत होत्या.

मायाही त्या प्रकाशापासून सुटका करून घेण्यासाठी धडपडत होती. ती हवेत उडत फिरत होती, पण प्रत्येक वेळी ती प्रकाशाच्या संपर्कात येताच तिच्या शरीरातून काळी धूरकट आकृती बाहेर पडत होती.

"माधुरी, तू आम्हाला नष्ट करतांना स्वतःलाही संपवशील!" ती ओरडली.

पण माधुरीचा आत्मा, सायलीच्या शरीरातून, हसला.

"माया, तुझी आणि निखिलची पापे आता संपली. हा माझा अंतिम न्याय आहे!"

मंत्राची आवर्तनं संपली. सायलीने मंत्राचा शेवटचा शब्द उच्चारला. त्या शब्दांसोबत बंगल्यात एक प्रचंड स्फोट झाल्यासारखा आवाज झाला. पांढरा प्रकाश इतका तीव्र झाला की संपूर्ण खोली त्यात बुडाली.

निखिल आणि मायाच्या काळ्या आकृती पूर्णपणे विरघळल्या, आणि त्यांच्या किंचाळ्या हळूहळू शांत झाल्या.

जेव्हा प्रकाश हळूहळू कमी झाला, तेव्हा सायली खाली बसली, ती थकलेली होती, पण तिच्या चेहऱ्यावर एक विजयी भाव होता. दगडू आणि करीना भिंतीजवळ पडलेले होते, बेशुद्ध!

माधुरीचा आत्मा सायलीच्या शरीरातून बाहेर पडला. एक सुंदर, पांढरी आकृती, जी आता हवेत तरंगत होती.

"सायली, मी आता कायमची दगडूच्या शरीरात ठाण मांडून बसणार. त्याला सोपा मृत्यू देणार नाही. मी त्याच्या शरीरात राहून त्याला नेहेमी त्रास देणार. क्षणाक्षणाला मी त्याला छळणार. ते सहन न झाल्याने दगडू वेडा होईल. शहरात भटकेल. भटकून भटकून लोकांना त्रास देईल. लोक त्याला मारतील. शेवटी कंटाळून तो मला मृत्यूची भीक मागेल आणि मी त्याला माथेरानच्या त्या विहिरीकडे घेऊन जाईन. माझ्या प्रभावाखाली तो स्वतः त्या विहिरीत उडी मारेल. तेव्हाच माझा बदला पूर्ण होईल! मग मी तुला कृतज्ञता म्हणून कबुल केलेली ती विशिष्ट शक्ती प्रदान करणार!"

त्यानंतर करीनाला पाणी शिंपडून माधुरीने शुद्धीवर आणले. मायामुळे करीनाला जीवदान मिळाले होती. माधुरीचा अश्रूयुक्त नेत्रांनी निरोप घेऊन सायली आणि करीना निघाली.

तिथे फिल्टर, त्याचे शॅडो साथीदार, रविना, प्रिया आणि सायलीचे आई वडील हे सगळे आले होते. रविनाने मोहन सोबत झालेली भेट, त्याला झालेला पश्चाताप आणि त्याची माधुरीच्या आत्म्याशी बोलण्याची आणि माफी मागण्याची इच्छा ही सगळे सांगितले.

त्यांना निरोप देताना माधुरी सर्वांना म्हणाली, "मला माझा साजणा मोहन याला कधीही भेटायचे नाही. तो मरेपर्यंत मी त्याच्याशी कधीही बोलणार नाही. तो माझी आठवण काढत प्राण सोडेल. पण मी म्हणजे माझा आत्मा, त्याच्याशी कधीही बोलणार नाही. मोहनने दगडू माझा काका जरी असला तरी त्याच्यावर विश्वास ठेवून माझ्या चारित्र्यावर संशय घेण्याची चूक केली. त्याची

जाणीव त्याला मरेपर्यंत होऊ देत! तो मेल्यानंतरही आत्म्यांच्या जगात मी त्याला माझ्याशी संपर्क साधू देणार नाही."

ते सर्वजण परत गेले. रविनाने फोनवर मोहनला सगळे सांगितले. मोहनने याचा धसका घेतला. माधुरीचा फोटो त्याने भिंतीवर लावला.

पुढील काही वर्षे खरंच माधुरी दगडूच्या शरीरात ठाण मांडून बसली. ठरल्याप्रमाणे सगळे होत होते. दगडू वेड्यासारखा पळायचा तेव्हा त्याच्या नेहेमीच्या त्याला शय्यासोबत करणाऱ्या ठेवलेल्या स्त्रिया त्याला हसायच्या आणि त्याच्याकडे दगड फेकून मारायच्या.

तिकडे माथेरानच्या बंगल्याजवळ तो बंगला पाडून तिथे एक मोठे रिसॉर्ट बांधण्यात येणार होते. तयारी सुरू झाली.

विहीर बुजवण्याचे काम बिल्डरने हाती घेतले गेले. विहीर बुजवल्यानंतर तिथे आणि आसपासच्या परिसरात एक मोठा स्विमिंग पूल बनवण्यात येणार होता.

वेडा दगडू एका झाडाखाली फाटक्या कपड्यात बावळटासारखा हसत खाली पडलेले झाडाचे पानं चावून खात होता. तिकडे विहीर बुजवायचे काम सुरू झाले आणि दगडूच्या आतली माधुरी सावध झाली. कारण, विहिरीतील आत्म्यांचा आक्रोश सांकेतिक लहरींद्वारे तिच्या पर्यंत पोचला होता.

"नाही. मी विहीर बुजवू देणार नाही! ते माझे घर आहे. ते मी नष्ट करू देणार नाही. सायलीला कबूल केलेली ती शक्ती मला अजून विहिरीतील काळोखी दुनियेत जाऊन प्राप्त करायची आहे! अजून दगडू मरता कामा नये. मला त्याच्या शरीराची गरज आहे, त्या विहिरीला वाचवण्यासाठी. एकदा विहीर

बुजवणे टाळले की मग मी दगडूसहित विहिरीत उडी मारेन! तोपर्यंत दगडूला माझा सासुरवास मी वाढवते!"

तिकडे मोहन रोज दिवसरात्र माधुरीच्या आत्म्याला भेटण्याची आस बाळगत बाळगत खंगून गेला. हातापायाची हाडे झाली. त्याने अन्न पाणी सोडले. तो रोज गाणे म्हणू लागला.

तेच गाणे, जे माधुरी विहिरीत म्हणायची.

“ये ना साजणी… माझ्याकडे ये…

माझ्या प्रेमाची चादर पांघरुन घे…

तुझ्या ह्दयात माझं स्वप्न सजे,

तुझ्या साथीने माझं आयुष्य खुले...

ये ना प्रिये मला समजून घे,

झाली चूक ती पोटात घे,

मला तुझ्या कुशीत समावून घे...

ये ना साजणी… माझ्याकडे ये…

ये ना साजणी… माझ्याकडे ये…

हे गाणे म्हणत म्हणत एके दिवशी त्याने भिंतीवरच्या माधुरीच्या फोटोकडे बघत बघत प्राण सोडले. निखिलने आत्म्याच्या जगात प्रवेश केल्यावर जेव्हा माधुरीला हे कळले तेव्हा माधुरीने विहिरीतील तिच्या गूढ जगाशी संपर्क साधून निखिलच्या आत्म्याला इतर आत्म्यांपासून वेगळे आणि एकटे पाडले. तो कायम तडफडत रहावा. आणि तसेच झाले. आजही निखिलचा आत्मा गाणे म्हणत अनंतपणे भरकटतो आहे. तुम्हाला “ये ना

साजणी" हे गाणे कुठे ऐकू आले तर तिथून शक्य तेवढे दूर निघून जा! अन्यथा निखिलचा आत्मा तुमचे शरीर पकडेल!

काही काळानंतर सायलीला रात्री तीन वाजता एक अद्भुत स्वप्न पडले आणि ती बेडवर उठून बसली. पण तिच्या चेहेऱ्यावर भीती नव्हती तर एक आनंद आणि हास्याची लकेर होती. पांघरूण हाताने पटकन बाजूला करून ती बेडवर उभी राहिली आणि मोठ्याने हसू लागली!

एका नव्या पर्वाची सुरुवात होणार होती...

चार बुकं वाचून शहाणपण येतंय होय?

हो! आम्ही म्हणतो येतं. वाचन करणारी माणसं त्यांच्याबरोबरच्या वाचन न करणाऱ्या माणसांहून अधिक प्रगल्भ आणि विचारी असतात.

कोणत्याही प्राण्याला, सजीवाला, अनुभवाने शहाणपण येतं. इतर प्राण्यांना काही प्रमाणात त्यांचे जन्मदाते थोडंफ़ार शिक्षण देतात.

पण मानव हा असा प्राणी आहे ज्याला पुर्वी जगलेल्या आणि आता या जगात नसलेल्या माणसांचे अनुभवही शिकता येतात. ते पुस्तकांद्वारे.

माणसाला आपल्या सभोवताली नसलेल्या, दूर देशातल्या माणसांचे अनुभव समजून घेऊन शिकता येतं. तेही पुस्तकांद्वारे.

प्रत्यक्ष अनुभवांहून चांगला शिक्षक नाहीच. पण इतरांना आलेले अनुभव, त्यांनी खाल्लेल्या ठेचा याही माणसाला शिकवतात आणि शहाणे करून सोडतात.

म्हणून वाचा. वाचत रहा. इतरांना वाचायचा आग्रह करा.

वाचाल तर वाचाल हे शंभर टक्के सत्य आहे.

मंडळी!

वाचायला तर हवंच!

www.esahity.com

esahity@gmail.com

9987737237

ई साहित्य प्रतिष्ठान. एक प्रसन्न अनुभव.

(ही कादंबरी वाचल्याबद्दल धन्यवाद! आपल्या प्रतिक्रिया 9763793199 या व्हॉटस्एप नंबरवर लिहून पाठवा. सोबत आपले नाव, गांव/शहर आणि व्यवसाय/नोकरी ही माहिती लिहायला विसरू नका!) – लेखक
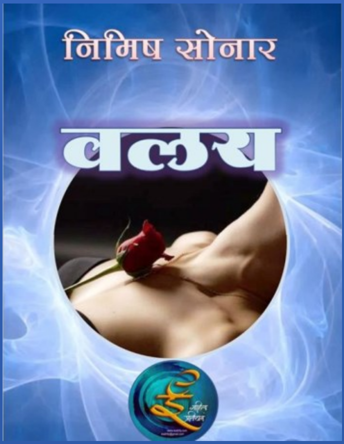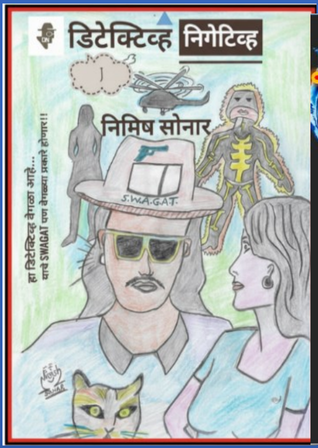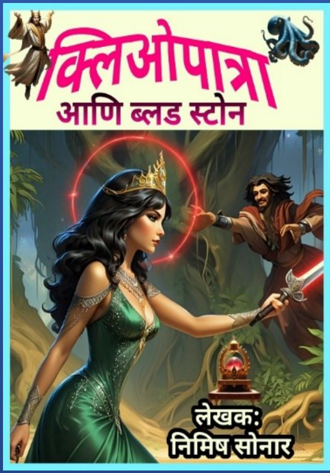
निमिष सोनार यांचे ई साहित्य वरील साहित्य.